

**Divadelní fakulta Janáčkovy akademie múzických
umění**

Absolventský projekt 2011

Tereza Kratochvílová

5. ročník

Rozhlasová a televizní dramaturgie a scenáristika

Jaro

Původní scénář televizního filmu

Postavy:

Všechny jsou smyšlené a podoby náhodné.

Olinka je žena okolo 25 let. Hodilo by se, aby byla vzhledu spíše teoretického, tedy drobná, hubená, nepřilíš šťavnatá. Na její skutečné atraktivitě mnoho nezáleží, běžně pohledné děvče.

Kopřiva je žena přibližně třicetiletá, Olinčin antipod. Tedy pěkná, praktická a opravdová žena se všemi přílohami. Dost přitažlivá pro všechny zúčastněné.

Bubák je mladý muž, na pohled mladší než Kopřiva, Olinčin vrstevník. Má umělecké ambice a odpovídající zevnějšek – křehký a jemný, s velkýma očima ale ne tak docela bez vtípu.

Čenich je muž, jak se patří. Na první pohled odhalíme všechny dovednosti a koníčky – morseovku, první pomoc, přežití v přírodě. Chodí velmi vzpřímeně, ve společnosti a drobné konverzaci je neobratný a nesmělý. Ne akční hrdina. Neurčitého věku – něco mezi 30 a 35.

Klacek je Kopřivin vrstevník. Je to typ muže, co se v inteligentních materiálech vystavují snesitelným dávkám nebezpečí a adrenalinu. Co leze na umělé stěně a potrpí si na biopotraviny. Velmi přátelský a otevřený, velmi sobecký a pohodlný.

Pecka, žena okolo padesátky. Otuzilá samoživitelka. Tiše emancipovaná. Srozumitelně přísná, pochopitelně tvrdá. Zodpovědná spasitelka. Mohla by se stát velitelkou sekty, kdyby byla jen trochu hloupější.

Palec je nejstarší obyvatel údolí, je mu šedesát a oči mu ještě občas planou přesvědčením. Je to pamětník, zasloužilý pořadatel i poslední skutečný účastník. Nám nejnePOCHOPITELNĚJŠÍ charakter.

Janek, asi šestnáctiletý výrostek, nejběžnější exemplář přecitlivělého, znučeného a ztraceného ale přece muže, který cynicky čeká na svůj vítr do plachet. Nám nejnePOCHOPITELNĚJŠÍ charakter.

Tatínek a další muži a ženy z údolí jsou docela běžní, obyčejní a tedy normální. Dodržují bez přemýšlení a reptání různé zdánlivě podivné zvyky, různá zdánlivě nepotřebná a přežitá pravidla, s rozdílnými dávkami skepse a skutečné víry v jejich nezbytnost. Kromě toho pracují a vychovávají děti, pomáhají si navzájem, občas se pomlouvají a podezírají z absurdních přečinů. Nekouká se na ně svrchu.

Prolog – Ledy pukají (ext./den)

Je první den, který lze považovat za jarní. Svítá a ptáci jsou slyšet ze všech keřů. Mezi zbytky sněhu rostou sněženky. Po řece plují ledové kry. Na větvích už pukají pupeny. Všechno se chvěje, aby se něco nového stalo, všechno slibuje zase další - drama.

Pecka otevře dveře svého nenápadného řadového domu, který připomíná hostinec běžné vesnické úrovně se zelenými ubrusy a průhlednými popelníky. Zhluboka se nadechne a znepokojeně pozoruje, co se přes noc semlelo. Odrazí sluneční paprsek ostřím řeznického nože, který je atributem její svatosti po zbytek veselohry. Na horách ještě vyjí vlci, ozvěna posílá jejich vzkaz do města jako radostný a starodávný pokřik zapomenutého kmene.

První obraz – Olinka vstává (int./den)

Olinka leží na posteli a kouká do stropu, ruce má úhledně složené na přikrývce, jednu zaťatou v pěst. Jako by byla mrtvá, ale to není. Občas mrkne. Zazvoní budík a ona ho zamáčkne a beze spěchu vstane. Na poličku k budíku položí skleněnou lahvičku od léků tak neurvale, že se převrhne. Je prázdná. A přitom nové ráno. Postel je jednoduchá jako celé vybavení pokoje. Vidíme stůl, jednu uzavřenou skříň. Sektorový nábytek, řeklo by se kolejk. Ale potom náhle ohniště s kotlíkem a petrolejová lampa. Olinka se zastaví před zrcadlem, upřeně se pozoruje a pak si soustředěně upravuje vlasy do hladkého drdůlku, tak pevně utaženého až jí to bezděky vyloudí úsměv na tváři. Trochu přitažený. Okenice nechá zavřené. Pohybuje se tak tiše, jakoby v místnosti byla jen na návštěvě a nechtěla vzbudit skutečné obyvatele.

Druhý obraz – I Kopřiva vstává (int./den)

V pokoji přeplněném nejrůznějšími předměty je zavěšená houpací síť a v ní schoulené tělo, je to Kopřiva, a z ničeho nic se prudce vymršťí, vymotá se z přikrývek a už si přetahuje přes hlavu několik náhodných svršků, co se válejí na podlaze. Rozrazí okna, kterými dovnitř vletí venek. Z talíře na stole si vezme zhnědlé už jablko a nacpe si ho do pusy. Vyběhne ze dveří s proutěným košíkem. Za pár vteřin se vrací a skloní se ke kolébce – hračce – ve které leží medvěd. Urovná mu peřinky a znovu vyrazí ven. Vrací se potřetí a stahuje plamen v petrolejce, která zřejmě celou noc hořela na sloupku knížek. Když se pozorně rozhlédneme, knížek je v místnosti víc než dost, ale všechny slouží jako podstavec nebo podložka pod něco – v žádném případě nevypadají určeny ke čtení.

Třetí obraz – Kopřiva jde do práce (ext./den)

Kopřiva sbíhá klikatou cestou z kopce dolů, za ní vidíme pohádkový srub, spíše boudičku, a je krásný den, v údolí leží Město a kouří se mu z komína. Proti Kopřivě jde Bubák, kterého samozřejmě zpozoruje, ale předstírá, že ne a jde rovně s hlavou k zemi tak dlouho, až do sebe tvrdě narazí.

Kopřiva: Nezlobte se, promiňte.

Bubák: Neviděl jsem vás, omlouvám se.

Kopřiva: V pořádku. V pořádku.

Chtějí se jeden druhému vyhnout, ale schválně vždycky na stejnou stranu, je okolo toho trocha legrace. Až konečně se na úzké cestičce minou, ale ještě se ohlížejí.

Kopřiva: Uvidíme se večer?

Bubák: Obávám se, že nebude zbylí.

Kopřiva: Jdeš pozdě do práce!

Bubák: A vy?

Kopřiva: A navíc opačným směrem!

Kopřiva mu trochu zahrozí a pokračuje spěšně dolů, skáče přes kameny a pohupuje košíkem, Bubákovi nezbude, než se za ní ještě chvíli dívat, tak je roztomilá. Ale je si toho dobře vědoma a dělá to naschvál, její pohyby jsou až příliš bezstarostné. Bubák se trochu uštvane rozhlédne po hučícím údolí, ale potom, jakoby spatřil to, co hledal, se vydá hlouběji do louky a na jisto zdvihne z trávy kousek dřeva. Pozoruje vedle něj Kopřivu, která už jde docela normálně hlouběji pod ním, jako si odměřuje malíř krajinek přírodní nerovnost. Špalíček je velký tak akorát jako panenka v dálce. Pohodí dřívkem a schová ho do kapsy.

Obraz čtvrtý – Kopřiva je v práci (ext./den)

Před šedivou bezvýznamnou budovou postává hlouček šesti dětí a s nimi přísná vysoká žena s nožem za páskem, Pecka z prologu. Pohled upírá na hodiny, které drží v hubě místo citrónu kamenné prase uprostřed náměstí. Ukazují 8 hodin a 14 minut, ve chvíli, kdy Kopřiva dobíhá, se ručička pohne a ozve se jedno odbytí.

Kopřiva: Povolená čtvrt hodinka! Dobré ráno, dobré ráno, koťátka!

Pecka: Dobré ráno. Podepiš mi výkazy. Někdo musí být v práci včas.

Kopřiva podepisuje nedbale šest papírů, které Pecka schovává do papírové složky.

Kopřiva: Chudinky maminky. Ale víte co, my si dneska uděláme hodinu fyziky, co vy na to? Já úplně fyzicky cítím, že bude krásný den.

Děti dávají najevo svůj souhlas i nesouhlas, jak je to obvyklé, kdo by se pro to zlobil, jsou to většinou roztomilé děti, asi čtyři kluci a dvě holky, aby byla větší legrace. Nemusíme je znát jménem, nebudou příliš důležité. Kopřiva vytahuje z košíku barevnou stuhu, které se děti samozřejmě chytají po obou stranách, až vypadají jako ocas draka.

Pecka: Večer přesně v šest, ano?

Kopřiva: Já vím!

A odchází s dětmi ulicí, vede je za sebou a schválně chodí klikatě, aby vytvářely vlnovku. I Pecka se za Kopřivou chvíli dívá, ale rty má přitom sevřené a pohled spíše přísný, přestože je to roztomilá paní učitelka se třídou jako ze škatulky. *Slyšíme je zpívat píseň Okolo Hradce.*

Zpoza rohu se jakoby nic vynoří Čenich. Pecka mu pokyne na pozdrav a samozřejmě se k němu připojí. Jdou bok po boku po chodníku, který se leskne jako zrcadlo. Leží na něm zmuchlaný papírek, Pecka se pro něj shýbne, a když se zvedá, chytne se za kříž. Čenich jí nabídne rámě, ona ho jemně odstrčí. Papírek o kousek dál hodí do odpadkového koše.

Obraz pátý – I Olinka sestupuje za svými povinnostmi (ext./den)

Olinka zamyká dveře svého srubu a klíč si strká do kapsy. Pak se sehne a zaváže si tkaničku. Přechází přes dřevěný mostek ale tak nějak podivně, šlape vždycky na oba konce všech prken. Pokračuje z kopce po klikaté cestičce, všechny jsou si tady v Údolí podobné. Proti ní jde Palec, starý muž, který má na starosti už jen lucerny veřejného osvětlení. Ty také kontroluje, zkušebně zažíná a zase zháší.

Olinka: Dobrý den.

Palec: Ale, nazdar Olinko. Gratuluju!

Olinka: Vy jste si vzpomněl?

Palec: Všichni jsme si vzpomněli. Jsme na tebe hrdí.

Olinka: Děkuju. Jsem moc... šťastná.

Palec: Dostaneš plátek tlačenky navíc.

Palec Olinku poplácá po tváři, je to milý stařík. Každý se vydá zase svým směrem.

Palec: A zastav se v továrně. Přece se nechceš celý dny flinkat.

Olinka se zastaví, ale neotočí se. Skoro by se zdálo, že flinkání je přesně to, co si přeje dělat.

Olinka: Nechci.

Obraz šestý – Hodina fyziky (ext./den)

Kopřiva sedí na kameni docela na okraji skály, pod kterou je hluboká strž. Všude okolo ní se válejí různě povedené vlaštovky z bílých papírů. Hodí jednu nepovedenou a ta se střemhlav zřítí dolů.

Kopřiva: Tak co, děti moje, já nemám žádný nápad. Proč nám nechtějí lítat?

Kluk: Jsou nějaký nakřivo.

Kopřiva: Moje řeč.

Hodí další vlaštovku, která se zase zřítí.

Kopřiva: Těžiště. V tom to vězí. V čem to vězí?

Děti: V těžišti!

Kopřiva: Dobře. A teď všichni sundat boty.

Děti si posedají na okraj skály a mávají bosýma nohama v povětří. V křoví se ozve praskot lámaných větví a dusot běžících nohou. Vzdálený hvizd píšťalek. Kopřiva se beze strachu rozhlíží, děti nevěnují hluku žádnou pozornost. Přes palouček přeběhne mužská postava a prodírá se křovím dál. Chvilí po ní vpadne na mýtinu Čenich, když zpozoruje děti, zastaví se všecek udýchaný.

Čenich: Ahoj, dobrý den.

Kopřiva: Pozdravte pěkně pana Čenicha.

Děti: Ahoj, strejdo, ahoj.

Kopřiva nepohlíží na Čenicha se zvláštním potěšením, on je na rozpacích a bezděky sebere za země vlaštovku, upraví jí těžiště a klouzavým letem ji pošle ze skály. Kopřiva zatleská rukama a usměje se na něj mnohem vlídněji.

Kopřiva: No tohle!

Čenich: Umím ještě morseovku, zapálit oheň jedinou sirkou a postavit za bouřky přístřešek...

A snad by řekl ještě něco, ale z okolí se ozve naléhavý signál píšťalky a jsou slyšet mužské hlasy a něco jako křik, ale to se nám možná jenom zdá. Čenich rychle předvede jednomu z kluků, jak opravit vlaštovku a roztržitě ho pohladí po hlavě.

Čenich: Nashledanou. Já už...

Nové zapískání ho donutí nepříliš zdvořile odběhnout do lesa. Děti házejí vlaštovky a ty se krásně snášejí daleko do údolí. Jsou jich celá hejna. Jeden z kluků důležitě předělává ty pokažené a ukazuje to ostatním. Kopřiva se zasněně dívá do dálky.

Kluk: A co vlastně strejda dělá?

Kopřiva: Já nevím. Asi je to tajemství. A pojďme už. Vztyk.

Obraz šestý – Olinka potkává Čenicha (ext./den)

Olinka sedí na lavičce na břehu řeky. Z jedné strany se opírá o velkou sochu uherského salámu. O kousek dál cedule s nápisem: Koupání mimo pátek přísně zakázáno! Olinka si zapaluje cigaretu a labužnický potahuje. Na pěšině zavržou kroky, schová cigaretu pod lavičku. Blíží se Čenich a důkladně si utírá ruce do kapesníku. Když si všimne Olinky, schová ho do kapsy, ale pak se poznají, usmějí a Olinka si znovu potáhne a Čenich kapesník s rezavými skvrnami složí a znovu schová do kapsy. Posadí se na lavičku a čistí si nehty nožem.

Olinka: To je moje nejmilejší místo.

Čenich: Já vím.

Olinka: Mám ráda masové sochy, ale nejvíc se mi líbí Zvonová.

Čenich: Na tu si dej pozor.

Olinka: Proč?

Čenich: Hele, stejně by ses to dozvěděla. Prej se vrátil Klacek.

Olinka: Cože? Ale to už je přece můj dům, že jo? Nebudu se muset stěhovat?

Vyskočí z lavičky, úplně nejvíc rozrušená a vyděšená.

Čenich: To se nějak vyřeší, neblázni.

Olinka si sedne zpátky, pozoruje Čenicha, který se schválně tváří lhostejně.

Olinka: Měl jsi práci?

Čenich se zarazí v čištění nehtů a otočí se s nožem k Olince.

Čenich: Měli jsme cvičení. Trochu jsme se proběhli po lese. Do práce jdu teď.

Olinka: Se zastavím. Ale až zítra, jo?

Čenich kývne na souhlas a zvedá se. Čau, čau.

Obraz sedmý – Továrna (ext./den)

Z továrny, která nevypadá příliš zachovale, se nepřetržitě ozývá dunění, mechanický hluk. Bubák sedí na staré paletě, na hlavě má ochrannou přilbu a v ruce sklenici kyselých okurek. Prohlíží si její obsah proti světlu a vůbec nevypadá příliš zaměstnaně. Čenich se k němu pomalu přiblíží.

Čenich: Vztyk!

Bubák se nepříliš hbitě postaví.

Bubák: Ahoj.

Čenich: Co děláš?

Bubák: Kontroluju jakost. Jestli nejsou po zimě moc kyselé.

Čenich se podívá za Bubáka. Leží tam ohromná hromada zavařovacích sklenic plných okurek. Vedle je o mnoho menší hromádka těch, které už zřejmě prošly Bubákovi rukama. Čenich k hromadě rázně přistoupí a profesionálně a rychle kontroluje jejich obsah a odkládá je na úhlednou pyramidu vedle. Významně se na Bubáka podívá.

Čenich: Hele, jestli to dokážeš, mohl bych ti opatřit místo vevnitř.

Bubák: Máma to nedovolí.

Čenich se sebevědomě usměje. Ozve se gong a z továrny vyjde skupina chlapů v špinavých řeznických zástěrách, jsou mužní až běda. Bubák rychle zdvihne sklenici okurek a proti světlu ji významně zkoumá.

Muž: Pojď na svačinu, ty kontrolore jakosti.

Čenich: Dostal bych tě do výroby masa. By se přestali smát, párkaři.

Bubák nechápavě zavrtí hlavou, položí sklenici tak nešikovně, že Čenichova pyramida spadne a sklenice se rozsypano do trávy, a jde si sednout k mužům. Čenich z dálky pozoruje, jak do sebe dělníci žďuchají, aby Bubákovi uvolnili místo.

Bubák: Nechci. Víte, že mám nejradši okurky.

Všichni se smějí a Bubák skutečně nevypadá jako někdo, kdo by musel pracovat ve výrobě masa, aby ho ostatní měli rádi.

Čenich: Tak třicet minut, jo chlapi?

Muž: Jasně, šéfe.

Čenich se zadívá do dlaně, má tam malou spáleninu. Strčí ruku do kapsy a zamíří k vratům do tovární haly. Stroje pořád hučí.

Obraz osmý - Večeře v bufetu (int./den)

V místnosti, která ze všeho nejvíc připomíná asijské bistro nebo bufet, kde se stále používají plastové tácy a duritové sklo, sedí kolem stolů několik bezejmenných mužů a žen, u stolku pro tři Olinka s Bubákem, u kulatého stolu v čele místnosti pak Pecka, Palec a Čenich. Jedna židle u jejich stolu je prázdná. Nikdo nemluví. Dveře se otevřou a dovnitř vběhne Kopřiva. Sotva dosedne na prázdné místo vedle Bubáka a Olinky, ozve se šest úderů prasečích hodin. Pecka se postaví.

Pecka: Dobrý večer, moji milí. Pustíme se do jídla. Kdykoli se u mě zastavte. Děvčata!

Na to se Olinka s Peckou zvednou a ze dveří, které vedou zřejmě do kuchyně, začnou přinášet talíře s tlačenkou a cibulí a košíky s chlebem. První dostává jídlo Pecka a ostatní starší ženy v místnosti.

Pecka: Olinko, mně ještě ocet navíc.

Olinka: A jo!

Zaběhne honem do dveří a vyjde s obyčejnou plastovou láhví octa. Položí ji Pecke k ruce.

Kopřiva: Holka, nevím, nevím, jestli si tyhle nejzákladnější věci nezapamatuješ.

Majka (s výrazným bříškem): Holka, já si zase potrpím na cibuli, jestli to náhodou nevíš.

Kopřiva: Vždyť s tebou je to teď každý týden jiný, Majko! Olino, hod' týhle tetě cibuli. Ale neoloupanou!

Okolo roznášení jídla je plno prosté zábavy. Buď jsme na táboře, nebo jsou všichni příbuzní. Dále dostávají talíř muži – od nejstaršího Palce k dětem z Kopřiviny třídy.

Pecka všechno pozoruje s pyšným úsměvem, Palec jí položí ruku na paži.

Palce: Jaký jsi měla den?

Setřese jeho ruku, jemně ale rozhodně. Přece jen je Palec pán v letech. Pecka je dáma středního věku, ale vypadá velmi dobře. Velmi upraveně a spořádaně. Přistrčí místo toho Palcovi misku kyselých okurek. On si chutě strčí jednu do pusy.

Pecka: Oběhla jsem všechny čekanky. Majce bylo blbě, tak jsem jí odvedla děti do školy a tak.

Palec: Kopřiva zase těsně nepřišla pozdě.

Pecka: No jasně.

Oba se podívají po Kopřivě. Ta právě štípne Olinku do zadnice a pak to svede na kluka, který sedí vedle. Už jsou u dětského stolu. Olinka se nahlas zasměje.

Palec: Olinka...

Pecka: Já vím. Majka už nebude chodit do práce, nastoupí místo ní.

Čenich: Jsme domluvení, zítra se zastaví.

Pecka: Děkuju. A jinak?

Čenich: Všechno v pořádku.

Akcentuje výrazně slovo všechno a Pecka náhle zvažní, Palec pokývá hlavou.

U dětského stolu je povyk. Jedna holčička od sebe odstrkává talíř doprostřed stolu. Tatínek nad ní jí ho zase přistrkává.

Holčička: Já tlačenu nesnáším!

Tatínek: Nic jinýho nedostaneš.

Kopřiva: Kdo nechce tlačenu, sem s ní. Olinka se po ní může utlouct.

Olinka: Ať žije středa!

Holčička si přitáhne talíř a ukousne z plátku tlačeny. Nacpe si plnou pusou chleba a trdomyslně žvýká. Tatínek ji pohladí po hlavě a otočí se tázavě na Pecku. Ta mu uznale pokyne.

Holčička: Řízek je lepší.

Pecka: Přece nebudu vařit pro každého zvlášť.

Tomu se všichni hlučně zasmějí. Tatínek stojí nad holčičkou, dokud si do pusy nestrčí poslední kousek.

U malého stolku se Olinka cpe tlačenkou. Bubák jí přisune svůj talířek s nedojedeným plátkem.

Olinka: Díky.

Bubák: Ještě jsem neviděl nikoho, kdo by tak rád jedl.

Kopřiva: A kdo by byl přítom tak hubenej.

Kopřiva si spokojeně poplácá břicho. Bubák jí chytne trochu kůže a ona ho pleskne přes ruku. Kterou potom pohladí a položí si ji na koleno.

Bubák: Ani nápad.

Položí obě ruce na stůl dlaněmi vzhůru. Olinka odstrčí talíř a chytne Bubáka přes stůl za ruce.

Olinka: Budu s tebou kontrolovat jakost, chlapečku.

Bubák: Bezva. Mám hromadu práce.

Kopřiva: Tak konec toulání, vílo. Teď poznáš, co to je bejt pracující.

Olinka: Ale já už jsem přece pracovala.

Kopřiva: Jako tam, jo? A cos dělala?

Olinka neodpoví, hraje si s Bubákovými prsty.

Bubák: Asi v továrně, ne. Nebo učitelku?

Kopřiva: Nebo palce? Nebo pecku?

Olinka: Čenicha, vy blbouni!

Všichni se podívají po Čenichovi, který sedí, jako by spolkl pravítko a zírá si do dlaně.

Bubák: Říkám vám, že tam má poklad.

Olinka: Ekzém tam má!

Kopřiva: Náhodou... je hodnej. A nechte se!

Kopřiva rozhodí Bubákovy a Olinkiny ruce. Chvilí se o ně přetahují, až skončí v propojeném kruhu.

Olinka: Achjo, já jsem tak šťastná.

Pecka naslouchá Tatínkovi, který sedí na prázdné židli u kulatého stolu. Chápavě pokyvuje hlavou.

Tatínek: Už dvakrát jsem ho načapal daleko za srubama. A lže mi. Podívej se na něj!

Řeč je o mladém muži, tak šestnáctiletém, který si znuděně podpírá bradu u stolu mládeže a civí z okna. Jmenuje se Janek.

Pecka: Nebuď na něj přísný. Zkus s ním promluvit.

Tatínek: Když to je těžký, sám se dvěma dětma. Nemám na ně čas, v tom to je.

Pecka: Myslím, že to zvládáš skvěle. Vezmu si Janka na starost.

Tatínek: Děkuju.

Tím jeho čas vypršel, zvedá se ze židle a políbí Pecku na tvář. Ta vypadá trochu unaveně, před sebou má notýsek a do toho si teď udělá krátkou poznámku. Rozhlédne se po místnosti, všichni sedí na svých místech, Bubák s Olinkou a Kopřivou se stále drží za ruce.

Pecka: Bubáku!

Bubák se otočí a ona ho gestem přivolá. Děvčata předstírají, jako by ho nechtěla pustit, ale nakonec vyvážne a posadí se k Peckce.

Bubák: Co je?

Pecka: No, jak se máš?

Bubák: Žádný problém nemám, takže...

Pecka: Já vím. Čenich říkal, že si vedeš dobře. Mohl bys...

Bubák: Do výroby, já vím. Ale nechci. Mně je dobře.

Pecka: Ty nemáš žádnou ctižádost. Copak tě nic nebaví?

Bubák: Baví.

Pecka: A co?

Bubák: O tom bys nechtěla slyšet.

Pecka ho plácne přes ruku. Dívá se na Bubáka něžně jako opravdová máma.

Pecka: Olinka je hodná, šikovná. Snaží se.

Bubák: Mami!

Pecka: To já jen tak.

Bubák se zvedá od stolu, Pecka mu nastaví tvář. Políbí ji vlažně na tvář jako předtím Tatínek. Ještě ho zadrží.

Pecka: Mohl by ses někdy zastavit.

Bubák: Vidíme se každý den v šest, ne?

Bubák si jde klackovitě sednout k děvčatům.

Palec: Už je dospělej, má vlastní život.

A labužnický si strčí do pusy další okurku.

Pecka: Prosím tě, nech si ty fráze, jo?

Bubák se u svého stolku shýbne a sebere z podlahy pod Kopřivinou židlí kousek dřeva, jak se tam dostal, a schová ho zase do kapsy.

Vidíme celou místnost, stolky jsou natočeny směrem ke kulatému tak, že Pecka se stěnou za zády má přehled o všem, co se v jídelně děje. Jsou tu dva stoly pro dospělé, dva stoly pro mládež a jeden dětský. Dohromady tak třicet lidí. Teď se Pecka postaví a všichni zmlknou, natočí se k ní.

Pecka: Děkuji vám za návštěvu. Než půjdeme spát, je tu ještě jedna věc, o které musím promluvit. Od Čenicha, kterého tímto přede všemi chválím, jsem se dověděla, že se k nám vrátil Klacek.

To způsobí v sále trochu rozruch. Zvláště u stolu, kde sedí Kopřiva, která ztuhne a celá se rozechvěje. Bubák ji upřeně pozoruje. Olinka skloní hlavu. Ostatní trochu hučí, Janek zpozorní.

Pecka: Není proč se znepokojoval, konec konců, Klacek je tu doma. Všichni ale víme, že v jeho srubu teď bydlí Olinka. Olinko, stoupni si.

Olinka se postaví, ale na nikoho nepohlédne.

Pecka: Olinka, na kterou jsme si zvykli, a které se u nás dobře daří. Protože ale rozhodujeme o všem společně, ptám se vás rovnou. Souhlasíte s tím, aby si Olinka nechala Klackův srub...

Palec: Který udržuje ve vzorném pořádku.

Pecka: Aby si nechala jeho srub a on, pokud se rozhodne se k nám vrátit, si sehnal nové bydlení? Hlasujeme. Kdo souhlasí, zdvihá ruku.

Všichni v sále se po sobě dívají, ale v celku jednoznačně vztyčují ruce, rodiče popohání děti. Janek ruku nezdvihne a poslední ze všech se přidá Kopřiva.

Pecka: V pořádku. Dohodnuto. Čenichu, informuj ho o tom, ano.

Čenich přikývne a Pecka se, teď už velmi unaveně posadí. Rozproudila by se zase zábava, ale Olinka promluví pevným hlasem, stále stojí.

Olinka: Děkuju vám. Ani nevíte... Děkuju.

Všichni v jídelně jsou na rozpacích, Bubák položí Olince ruku na rameno a ta si složí obličej do dlaní a pláče, až se jí ramena otřásají. Palec začne tleskat, všichni se přidávají. Kopřiva vstává, odnáší talíř na připravený vozík jako v mléčném baru a ve dveřích se otočí.

Kopřiva: Dobrou noc.

Zabouchne za sebou dveře. Pecka vytáhne zápisník a něco si poznamená.

Pecka: Dobrou noc.

V tu chvíli se všichni zvednou, odnášejí své talíře a odcházejí, když předtím poplácají Olinku po rameni. Zůstane s Peckou v jídelně poslední. Olinka zdvihne obličej, po pláči na něm není ani stopy.

Olinka: Zvykla jsem si tady...

Pecka: V pořádku, vím, že se na tebe můžu spolehnout.

Olinka: Ano.

Pecka se opře do vozíku plného špinavých talířů a odváží ho do kuchyně. Olinka si olízne prst, omočí ho ve slánce a dotkne se jím oka, jako by si nandávala kontaktní čočku. Ve skutečnosti by si přála uronit aspoň slzu, zamrká proti světlu lampy a spokojeně si pohladí vlhkou tvář.

Devátý obraz – Kopřiva a Bubák (ext./noc)

Kopřiva stojí ve stínu stromu vedle Bubákova srubu. Bubák si svítí lucernou, a když sahá na kliku, ozve se zavytí. Je to stejné zavytí jako v předchozích obrazech a připomíná spíš zpěv nebo smích než vlčí hlas. Bubák se zarazí a prosvítí lucernou nejbližší křoví. Kopřiva ve světle přivře oči.

Bubák: Dobrý večer.

Kopřiva se rozeběhne a pevně Bubáka obejmě, bere ho za ruce a pokládá si je na boky a ramena.

Bubák: Co to má zase být?

Kopřiva: Bubáčku, já mám strach!

Bubák: Slečno, já se z vás asi zblázním.

Kopřiva: Můžu s tebou zůstat přes noc? Jen tak.

Bubák: Chtěl bych říct, že ne, ale nějak to nejde.

Kopřiva je náhle veselá, sama otvírá dveře. Bubák se lucernou poohlédne v křoví, kde stála, po dalším dřevě a je tam. Schová ho do kapsy. Je úplněk.

Bubák: Úplněk.

Kopřiva: Jaro!

Zavře dveře srubu, uvnitř se rozsvítí. Po cestičce prochází Palec a zhasíná lampy veřejného osvětlení. Chvilí postojí před oknem, co už, je to postarší pán. A v lese někdo vyje na měsíc.

Jedenáctý obraz – Olinka u řeky (ext./noc)

Olinka má zase zapálenou cigaretu a prochází se po břehu s lucernou, naproti bliká světýlko. Olinka párkrát blikne, světlo jí odpoví.

Olinka: Haló!

Odpověď se neozve, světýlko zase párkrát zabliká. Olinka pokračuje dál podél masových soch. Uherský salám, točený salám, vepřová kýta, věnec buřtů...

Olinka: Sousoší.

Realisticky vyvedená tlačěnka a za ní socha, která vypadá jako korýtko. Je v ní umístěn malý vodotrysk, pítko na promenádě. Olinka se nad ním skloní.

Olinka retrospektiva

Olinka leží v posteli s otevřenýma očima. Je ticho jen zdánlivě. Tlumeně do pokoje doléhají zvuky, které znamenají jen jednu věc na světě. Olinka vstane, otevře okno. Pod ním je osvětlená ulice, jezdí po ní auta a chodí lidé. Zvuky města proniknou do pokoje, ale zároveň jsou tím hlasitější ty za zdí. Olinka zaťuká na zeď. Žádná reakce. Zabouchá oběma rukama. Přeběhne ke dveřím a vezme za kliku. Jsou zamčené. Párkrát zalomcuje a potom si sedne do otevřeného okna s nohama ven. Zvuky za zdí vrcholí.

Olinka si utře pusu a spokojeně se rozhlédne po úplně tichém nábřeží. Ozve se zavytí, přes měsíc přeletí mrak a náhle prudce zafouká vítr. Lucerna zhasne. Ani ta na protějším břehu už není vidět. V řece klapou čelisti a těžké plazí tělo se suno po břehu. Nebo se jí to všechno jenom zdá. Olinka dostane strach. Rozeběhne se tmou od řeky pryč.

Dvanáctý obraz – Peččina kuchyň (int./noc)

Vítr prudce přirazí okno a Pecka sebou trhne nad dřezem vrchovatě plným nádobí. Hromada umytých talířů se už vrší na odkapávači. Vezme utěrku a pustí se do uklízení. Pohybuje se rázně a úsporně, nu coby, s rutinou. Ozve se zaťukání na okno. Pecka se zase strašně lekne.

Čenich: Máš černý svědomí?

Pecka: Čenichu. Co se děje?

Čenich: Nevím. Bouřka, asi. Jsem si říkal, že to půjdu ještě obejít.

Pecka: Jdi spát.

Čenich: Ráno ti přinesu zprávu.

Pecka ho popleská po ruce. Začíná pršet. Pecka potlačí zívnutí. Čenich si natáhne kapuci, má vojenskou pláštěnku.

Pecka: Počkej, půjdu s tebou.

Třináctý obraz – V Bubákově srubu (int./noc)

Kopřiva s Bubákem leží na zádech na posteli. Oba jsou nahatí, drží se za ruku. Do střechy bubnuje déšť. Uvnitř srubu je útulno.

Bubák: Něco ti ukážu.

Natáhne se pod postel pro obyčejnou papundeklovou krabici. Vytáhne z ní kousek dřeva ohoblovaný zatím hrubě do tvaru koule s pahýlkem nahoře. Mohlo by to být rajče.

Kopřiva: Další socha? Ale ne moc podařená.

Bubák: Tu na nábřeží neprotlačím, co?

Kopřiva si kouli zblízka prohlíží.

Kopřiva: Vždyť ty ale jseš docela šikovnej.

Bubák: No a?

Kopřiva: Tak proč něco pořádnýho neděláš?

Bubák: A co je to? Něco pořádnýho?

Kopřiva: Já nevím.

Bubák: Když mně se maso ve skutečnosti nelíbí.

Kopřiva: No právě. Nic tě nezajímá. A to pak ženu těžko zaujmeš.

Kopřiva Bubákovi škádlivě přejede rukou po noze. Ten se posadí a odloží krabici zpátky pod postel. Ani se na Kopřivu vůbec nepodívá.

Bubák: Zvláště když je zaujatá. Proč jsi za mnou vůbec chodila? Proč neběháš po vlčích stezkách s vykasanou košilí?

Kopřiva: Sprostáku!

Kopřiva si stoupne a začíná si liknavě sbírat věci, kterých mnoho nemá, a obléká se, jako by měla v plánu odejít docela. Jenže Bubák nijak nereaguje, tak si pak po ženském způsobu zase sedne na postel.

Kopřiva: Já vím, že se ti líbí Olinka. Že na mě zapomeneš.

Bubák: Ty jsi ale úplně blbá.

V tu chvíli se ozve splašené bouchání na dveře. Bubák otevře a do srubu vběhne mokrá, poškrábaná zablácená Olinka, která vypadá, jako by se aspoň hodinu prodírala houštím a přesně to i dělala.

Kopřiva velmi významně popojde ke dveřím.

Olinka: Viděla jsem vlky! Celou smečku! Běhali tiše jako stíny a vrhali se rovnou na hrdla!

Bubák jí sundává promoklé tričko a Kopřiva váhavě přikročí s ručníkem, kterým si Olinka utře obličej. Pořád je u vytržení, spíš nadšená než vyděšená.

Olinka: Lovili asi srnku. Hostina za úplňku.

Kopřiva: Žádný srnky tu nejsou.

Bubák: Jasně, žádná krev. Vyrábíme maso v továrně. Dřív...

Kopřiva: Ani jeden vlk.

Olinka si špinavá lehne na postel. Kopřiva zpod ní vytáhne příkrývky.

Kopřiva: Sundej si sukni.

Nahatou Olinku pak přikryje. Postaví konvici na ohniště, které tu Bubák taky má. Bubák si sedne k Olince.

Bubák: Něco se ti zdálo.

Ozve se vlčí zavytí. Olinka na ně upozorní vztyčeným prstem, prstem plným zadostiučinění. Kopřiva jí do ruky vtiskne hrnek s čajem. Než se k sobě mohou přitisknout, Olinka zpod deky vytáhne zapomenuté dřevěné rajče. Prohlíží si ho.

Olinka: Rajče.

Kopřiva: Co?

Bubák: Jenom taková blbost. Holky, hele!

Bubák polije figurku petrolejem, cáká všude po podlaze, a potom ji zapálí. Hoří jasným plamenem, jako jablko poznání ale právě naopak. Plamínky poskakují i po podlaze. Kopřiva je zašlape holýma nohama.

Olinka spí. Bubák ji chová na klíně a Kopřivu pohladí po boku. Na chvíli jsou jako rodina.

Čtrnáctý obraz – Vlci venku (ext./noc)

Čenich běží nocí a deštěm, pláštěnka mu pleská okolo nohou. Za ním o hodně dýchavičněji spěchá Pecka s lucernou a Tatínek.

Pecka: Janku!

Nezřetelná postava před nimi se blíží k hranici lesa, poznáváme místo, na kterém měla Kopřiva s dětmi hodinu fyziky.

Tatínek: Janku!

Postava se zastaví na skále, rýsuje se proti světlu měsíce, který zase vyšel. Ozvou se dvě vlčí zavytí, která jako by si odpovídala. Čenich už Janka doběhl, stojí spolu na skále a zřejmě hovoří. Gestikulují rukama, Janek chce dál do lesa, Čenich ho chytne, Janek se mu snaží vykroutit. A potom stojí na skále Čenich sám, v ruce Jankovu pláštěnku. Tatínek hrozně vykřikne.

Pecka: Proboha!

Tatínek: Jen klukovina. Nemyslel tím nic zlého. Neměl jsem...

Tatínek se rozeběhne na skálu, Pecka osamí s lucernou. Někdo se dotkne jejího ramene, prudce se otočí. Stojí tam Klacek, pohledný muž, to jistě. Navíc budí dojem někoho, kdo se vrací z daleka. Má krosnu a funkční oblečení, na batohu ze strany připevněný spacák a karimatku.

Klacek: Všechno při starém, koukám.

Pecka: Ty!

Klacek podává Pecce ruku, kterou ona zaskočeně stiskne. Klacek pak chvíli postává, prší, významně si na zádech nadhodí mokrou krosnu, pozvání ale nepřichází. Pomalu couvá do tmy a hledí Pecce do očí, ta nehne ani brvou.

Po cestě se blíží Čenich s Tatínkem a Jankem, kterému Pecka posvítí do tváře. Má rozbitý nos, ze kterého crčí krev, a nad ním ve tváři vzdorovitý výraz, přestože má na krajíčku. Tatínek ho šťastně a zbytečně popleskává po rameni.

Tatínek: Tys nás vyděsil, ty kluku.

Pecka: Na utíkání z domova jsi už trochu starý, co?

Janek zatvrzele mlčí. Čenich mu drží vzadu zkroucené ruce. Takto se celé procesí vydá na cestu zpátky do města. Klacka už není nikde vidět.

Patnáctý obraz – Před Bubákovým srubem (ext./int./noc)

Palec stojí těsně u okna a pozoruje dění uvnitř srubu. Škoda že Bubák nechal svítit petrolejku. Olinka spokojeně spí zachumlaná v přikrývkách a Bubák s Kopřivou se milují – ale velmi tiše a ještě se navzájem s úsměvem upozorňují prsty na ústech, většinou toho druhého. Palec si znechuceně odplivne.

Nastává obleva – jaro vypučelo (ext./den)

Hlína je černá a vlhká, po sněhu ani stopa. Rostou už i bledule a ocúny. Ptáci zpívají a poskakují v keřích z větve na větev, jaro postoupilo. Louka je rozmočené stojatou vodou a letí nad ní bílá oblaka. Po trávě běží zajíc, uvízne v blátě, za chvíli jsou z něj vidět jenom uši a potom nic. Bažina na louce je klidná. Olinka do ní vstoupí, ale nezapadne hlouběji než po kotníky. Stojí se zavřenýma očima a rukama nad hlavou. Ale nestane se nic. Zlobně zadupá, bažina ji ale nechce.

Šestnáctý obraz – Někdo je v Olinčině srubu (ext./den)

Olinka stojí před svou budkou v půjčeném plandavém tričku, špinavé oblečení má přes ruku. Šátrá v kapse po klíči, ale marně. Někde ho včera ztratila a není možné se tomu divit, když uvážíme, co má za sebou za dobrodružství. Jenže Olinka vypadá bez klíče docela ztracená. Posadí se přede dveřmi a ty se náhle samy otevřou. Stojí v nich Klacek v trenýrkách a protahuje se v ranním čerstvu.

Klacek: Ahoj.

Olinka vyskočí, ale připadá si v tričku nemístně, tak se zase posadí.

Olinka: To je můj dům.

Klacek: Bylo odemčeno. Pršelo.

Olinka: Vždycky zamykám, ztratila jsem klíč.

Klacek: Bylo odemčeno. A je to trochu i můj dům.

Tak aspoň Olinka ví, kdo návštěvník je. Nezdá se ale, že by se jí proto ulevilo. Protáhne se kolem Klacka dovnitř a zavře za sebou dveře. Klacek se rozhlédne po zašlé předzahrádce, na které ještě tušíme zbytky záhonů a z dřevěné bedny, zpola zarostlé plevelem, vytáhne rezavou konev, se kterou se vydá k potůčku.

Sedmnáctý obraz – Olince se chvěje ruka (int./den)

Uvnitř srubu je zdánlivě všechno v pořádku. Návštěvníkův batoh stojí sbalený u dveří, oheň v ohništi plápolá a vře na něm voda. Olinka přistoupí ke stolu, na kterém leží otevřený sešit – její deník. Sklopne ho a schová do zásuvky. Potom se chvatně oblékne a u zrcadla učeše jako v prvním obraze. Nechává na podlaze blátivé stopy, přestože má nohy čisté. Obuje si plátěné kecky.

Osmnáctý obraz – Pod křížem u potoka (ale kříž chybí) (ext./den)

Klacek si oplachuje obličej a horní polovinu těla, slyší hlasy z cesty.

Kopřiva m.o.: Spíš letěli balonem.

Bubák m.o.: Chtěli letět balonem, ale foukal příliš silný vítr, takže princ posadil princeznu na kolo...

Kopřiva m.o.: Uměl jezdit na kole?

Bubák m.o.: Jistěže uměl. A...

Klacek se s konví v ruce napřímí, takže se ocitne hlavou nad cestou, po které Kopřiva s Bubákem ruku v ruce přicházejí. Kopřiva strne v půlce kroku.

Klacek: Ahoj.

Klacek vyleze za nimi a podá si s Bubákem ruku. Kopřivu políbí na tvář. Jenže pak jsou všichni trochu na rozpacích. Kopřiva pustila Bubákovu ruku, škrábe se jí teď ve vlasech.

Bubák: Já musím. Do práce.

Klacek: Pořád kontrolor?

Bubák: Kontrolor kyselosti, na věky věků.

Teprve teď se obejmou a poplácají po zádech. Bubák se ještě otočí po Kopřivě, ale ta stojí jako zařezaná. Usměje se dokonce omluvně a vydá se dál sám. Ramena mu snad trochu poklesla, ale jinak to nese statečně.

Kopřiva: Ahoj, potom.

Kopřiva s Klackem stojí na cestě naproti sobě, jeden žmolá konev a druhá košík.

Klacek: Tak... Jak se ti daří?

Kopřiva: Všechno při starým.

Klacek: To jsem si myslel. Nechceš si někde sednout, na chvíli?

Kopřiva: Musím do práce.

Klacek: No jasně.

Trochu potměšile Kopřivu pozoruje, ta se náhle rozhodne. A že to není bezvýznamné, poznáme zpětně.

Kopřiva: Pojd', prosím tě, ale je to na tebe.

Klacek významně zašplouchá vodou, kterou nabral do konve.

Klacek: Ještě mám práci.

Devatenáctý obraz – V Čenichově kanceláři (int./den)

Olinka sedí v polstrovaném křesle v kanceláři, která jako by vypadla z jiného světa, respektive která jako by vypadla z toho našeho. Střídmě zařízený interiér, na zdi jeden nerámovaný originál Michala Gogory, na psacím stole tenký stříbrný notebook – ovšem zavřený – a u baru v rohu Čenich, král téhle místnosti.

Čenich: Dáš si... něco k pití?

Olinka nahlédne do otevřené vitríny, kde stojí lahve s obvyklým alkoholem.

Olinka: Páni. Běžovku s ledem, prosím tě.

Čenich jede prstem po etiketách, potom zase zpátky.

Olinka: No, Becherovku.

Čenich vítězoslavně vytáhne placatou zelenou láhev a ještě se ujistí, je-li to ta pravá.

Čenich: Led nemám.

Nalévá Olince plný hrníček a nonšalantně jí ho podává. Ta se musí usmát. Aspoň. Čenich si sedá za stůl a ruce si založí na prsou.

Čenich: Nastoupíš místo Majky, která je v pokročilém stadiu těhotenství a odchází na dovolenou. Matčinu dovolenou. Mohla bys skládat tlačanky, co ty na to? Na pozici kreativce.

Olinka: Ráda. Děkuju. Pracovní doba?

Čenich: Pracuje se od osmi do šestnácti, od dvanácti třiceti do třinácti je neplacená pauza na oběd.

Olinka: Jaký bude můj plat?

Čenich: Žádný. U nás nepracujeme za plat. Přece... všichni pracují, aby něco dělali.

Olinka: Já vím, to byla legrace.

Čenich: Ještě nějaké dotazy?

Olinka se zhluboka napije z hrníčku a zavrtí hlavou. Čenich naučeným gestem rozhodí ruce, jako by říkal Tak co ještě chceš a Olinka se automaticky zvedne.

Čenich: Hele, a tam u vás...

Olinka: Byl to moc pěkný přijímací pohovor, Čenichu. Máš krásnou kancelář.

Čenich se polichocně rozhledne a za Olinkou zapadnou dveře.

Dvacátý obraz – Tovární dvůr (ext./den)

Továrna hlučí a Bubák zkoumá okurky proti světlu. Pomalu a důkladně, na hlavě má ochrannou přilbu. Olinka vychází v bílém plášti rovněž s přilbou na hlavě, v ruce nese i ochranné brýle.

Bubák: Teda, ty vypadáš důležitě.

Olinka: Ale mám padla. Nejsou součástky.

Bubák: To se stává často.

Významně odloží zkontrolovanou sklenici a sáhne po další. Olinka si okurky prohlédne.

Olinka: Počkej, tady vidím nějakou kyselost.

Bubák: Jo, tak si to zapiš do deníčku, jsi první na světě.

Olinka se svalí do trávy a odloží si všechny hlouposti.

Olinka: To je legrační. Proč to všichni děláte?

Bubák: Vždyť ty to taky děláš...

Přeruší je Pecka, která přivádí hlouček dětí. Vypadá velmi unaveně. Nechá se od Bubáka i Olinky políbit na tvář.

Pecka: Neviděli jste Kopřivu? Nepřišla do práce.

Oba zavrtí hlavou.

Pecka: Máte co dělat?

Oba zavrtí hlavou.

Pecka: Tak tady je máte. Já musím běžet.

Olinka s Bubákem osamí se skupinou dětí. Olinka si rozepne plášť a Bubák konečně odloží přilbu.

Olinka: Tak si uděláme vyučování.

Zamne si spokojeně ruce.

Dvacátý první obraz – Tenká bílá snídaně v trávě (ext./den)

Louka široká a zelená, jako by nikde nekončila a uprostřed dvě malinké postavičky sedící v trávě. Kopřiva se stéblem a Klacek s cigaretou v pusách. Výhled do kraje je náramný, Klacek vypadá jako turista a Kopřiva vypadá jako alpská pasačka ovcí, která je pro turisty zaručeně autentickou atrakcí. Vypadají, jako že už dlouho mlčí. Kopřiva v ruce obrací plastovou figurku vlka značky Schleich z tvrzené umělé hmoty, ručně malované.

Klacek: Do sbírky.

Kopřiva: Děkuju.

Klacek zakloní hlavu a zavyje, velmi autenticky. Kopřiva se usměje a naváže tematicky od lesa.

Kopřiva: No. Tak to je ale hrozně daleko.

Klacek: Hned za kopcem.

Kopřiva: A dovolená...

Klacek: Nemusím chodit do práce a stejně dostávám peníze. Vloni jsem byl u moře. Prostě samá voda, ale to je jedno. Letos jsem si řekl – hory. Přišel jsem vás navštívit.

Kopřiva: A zase odejdeš.

Klacek: Možná ne.

Zase mlčí, Klacek potahuje z cigarety. Kopřiva se vedle něj odhodlává, rukou se přiblíží k jeho, ale odváží-li se ho pohlédit, pak tak jemně, že si toho nevšimne, nebo si snad myslí, že to bylo stéblo trávy, nožka berušky.

Kopřiva: Já na tebe čekám. Celou dobu.

Klacek: Kopřivko, čekáš s Bubákem. A to je dobře.

Kopřiva: Bubák je můj přítel.

Klacek: Vždyť to je jedno.

Kopřiva se napřímí, dívá se na Klacka z výšky, aspoň chvíli.

Kopřiva: Já tě ale miluju.

Klacek si lehne do trávy a kouká do mraků. Tak teda tohle pro něj není. Na druhou stranu...

Klacek: A to se mi právě líbí. Tady je všechno jako doopravdy.

Kopřiva se rozhlédne po louce, podívá se na sebe v sukni a triku, jak sedí bosa a opálená lyricky rozložená v trávě. Nepozoruje nic zvláštního. Klacek jí položí hlavu do klína a ona ho přesně podle pravidel pohladí. Ten se tomu spokojeně zasměje a teprve potom Kopřivu napadne, že si z ní utahuje. Pleskne ho nejprve z legrace. A potom znovu. A znovu. Pak už ho bije hlava nehlava docela vážně.

Klackovi samozřejmě nedá mnoho práce, aby ji uklidnil, i kdyby jí měl chytit ruce a přimáčknout tělem k zemi. Oba prudce oddychují. Kopřiva nepláče, spíš plive.

Kopřiva: Ty mě nemiluješ?

Klacek: Ne.

Jako by byl tou otázkou překvapený. Podívá se po Kopřivě, která zkameněla. Chce ji trochu potěšit.

Klacek: Ale měl jsem tě rád. To není málo.

Kopřiva už zůstane sedět zcela bez hnutí. Náhle je docela klidná.

Kopřiva: Nemiluješ. To se nedá nic dělat. Není to moje chyba. Láska není na oplátku. Láska buď je anebo není.

Klacek: Dva roky jsme se neviděli.

Kopřiva: Měl jsi mi to říct, protože někdo jiný mě třeba miluje. Někdo by se mnou mohl být šťastný.

A potom vedle sebe sedí a už není mnoho co říct. Kopřiva si urovná šaty a pevně chytne košíček.

Kopřiva: Jdu pryč.

Klacek: Hele, a ta slečna, co bydlí v mém srubu... Není zdejší.

Kopřiva: Olinka je úplně zdejší.

A Kopřiva Klacka opouští, nechává ho sedět na louce a přemýšlet o Olince a neztratila nic ze svojí důstojnosti nebo snad, nedejbože, hrdosti. Ani špetku.

Dvacátý druhý obraz – U Tatínka a Janka (int./den)

Místnost v řadovém domku, jednoho z mnoha. Janek sedí u stolu s tužkou a papírem, ale zrovna mu chybí inspirace, tak zírá z okna. Ozve se klíč v zámku a jak je to u pubescentů běžné, Janek honem papír otočí a začne cosi horlivě čmárat. Vstoupí Tatínek s přilbou pod paží.

Tatínek: Co myslíš, zas nám došel matroš. Já nevím, co v té výrobě dělají. Dáš si kafe?

Janek: Ne, díky.

Tatínek štrachá s nádobím.

Tatínek: Co nejsi někde venku. Já nevím, Janku. Do školy už nemusíš, do práce ještě ne. Vždyť to je nejhezčí období.

Natáčí do konvice vodu a dost se snaží se svým synem promluvit, jak mu Pecka poradila. To nikdo nemůže říct.

Tatínek: Já honil holky, že jo. Co děláš?

Tatínek teď stojí Jankovi přímo za zády a kouká mu přes rameno.

Janek: Kreslím si.

Tatínek: Hlouposti s tužkou a papírem. Jestli se zas dostaneš do maléru. Dej to sem!

Vyškubne synovi papír a teď už bez zbytečných ohledů si ho prohlíží a muchlá. Je slyšet, jak otevírá kamna, oheň hlasitěji šlehne. Pak bouchnou dveře. Janek bez emocí vytáhne ze stolu nový papír a neobratně napíše tiskací písmena V Á Ž E N Ý P A N E ...

Dvacátý třetí obraz – Vyučování (ext./den)

Olinka stojí před dětmi a Bubákem na písčitém břehu řeky. V ruce svírá dlouhý prut, který používá jako ukazovátko a pero zároveň. Její žáci ji sledují s otevřenými pusami.

Olinka: To je moje jméno. Olina. Tak pojd' ty a podepiš se.

Děvčátko otálí, Olinka mu povzbudivě vnutí prut. Holčička nakonec načmárá do písku motanici několika písmen bez ladu a skladu.

Bubák: Výborně!

Olinka: Tak někdo jiný? Ne? Vy neumíte... A co vás teta Kopřiva učí?

Děti: Fyziku. A tělocvik. Všechno možný!

Olina smaže bosou nohou svoje jméno a nakreslí prstem slunce. Děvčátko ho zakryje mrakem. Bubák doplní domeček a všichni se sesednou do hloučku. Jedno z dětí se naklání ostatním přes záda, ale stejně na obrázek nevidí. Znuděně se prochází po břehu, kopne nohou v sandále do hladiny řeky. Voda vyšpouchne.

Bubák: Ven! Ven!

Bubák drží dítě za loket a cloumá s ním výchovně.

Olinka: Co je dneska za den?

Děti: Čtvrtek.

Olinka: No tak!

Dvacátý čtvrtý obraz – Kopřiva trpí (int./den)

Úplně udýchaná Kopřiva rozrazí dveře svého srubu a nestačí se divit. Uvnitř je všechno vzhůru nohama, tedy víc než obvykle. Medvědova kolébka je převržená – není pochyb, někdo byl tu a něco hledal. Kopřiva začne pomalu se škodolibým rozmyslem shazovat věci z poliček, obchází svůj přeplněný pokoj kolem zdí a jakoby nic cvrnká do porcelánových figurek, loktem se opře do obrázků na zdi. Do vyprázdňené poličky postaví figurku od Klacka.

Dvacátý pátý obraz – Spiknutí I (ext./den)

Klacek se prochází ulicí Města, rozhlíží se nejspíše po pěkných děvčatech anebo ne, nepotrpí si na takové malichernosti. Přemýšlí o něčem důležitém, nejspíše o sobě, když mu mladý muž, který klopí hlavu, strčí do ruky zalepenou bílou obálku.

Klacek: Co to...

Mladík ale pokračuje bez ohlednutí dál ulicí. Klacek nad tím zavrtí hlavou, obálku otevře a čte si za chůze, co Janek naškrábal na opatrovaný list papíru.

Dvacátý šestý obraz – Špionáž I (int./den)

Peččina kuchyň. Pecka krájí na stroji čtvrteční gothaj, je obklopená talíři, na které klade vždycky šest plátků a okolo se motá Palec a posypává je cibulí, solí, pepřem. Zakusuje k tomu zase kyselou okurku. Hrozně si na ně potrpí.

Pecka: Prosím tě, co to povídáš?

Palec: A to možná říkám málo.

Pecka nepřeruší krájení a jen pohybem hlavy naznačuje Palcovi, aby zrychlil.

Palec: Musíme to zarazit.

Pecka: Čenich...

Palec: Dej na mě!

Pecka se ho chce dotknout, ale neopatrně pustí kotouč a ten jí sjede po ukazováčku. Rychle si ho strčí do pusy. Palec šátrá v krabici na skříni po náplastí. Chce Pecku ošetřit.

Pecka: Já sama. Dokrájej to.

Dvacátý sedmý obraz – Křižovatka (ext./noc)

Bubák s Olinkou si broukají nějakou melodii beze slov, zřejmě to bude píseň A ne že ne, pohupují lucernou zjevně dobře naladěni po večeři, tedy Bubák se snaží nekazit legraci.

Olinka: Podíváš se po ní?

Bubák: Ne. Umím si představit, co dělá.

Olinka: Nevěděla jsem, že spolu měli poměr. Bubáku?

Bubák: A ne že ne.

Olinka: Milovali se?

Bubák: Je spíš samotář.

Olinka: A Kopřiva?

Bubák: Ta by si přála být. Dobrou.

Olinka: Ztratila jsem klíč od srubu.

Bubák: U mě někdo byl. Ale nic se neztratilo.

Bubák zamává lucernou na rozloučenou a vydá se po svých. Olinka se prochází podél masových soch až k pítku, kde s úlevou ponoří obličej.

Olinčina retrospektiva

Olinka si bere klíče z háčku na zdi. Zanechá na bílé omítce tmavé stopy. Zapíná si bundu a kousne do jablka, klekne si, aby si zavázala tkaničku. Na linoleu je krvavá louže. Olinka ji překročí a zabouchne za sebou dveře, slyšíme klíč v zámku.

Dvacátý osmý obraz – Rendez-vous (ext./noc)

Olinka se napřímí a zalapá po dechu. Na křemínkové cestě zaskřípou cizí kroky. Zastaví se za Olinkou, ruce jí hrnou sukni podél boků. Ona se jen pevněji chytne okraje pítka. Druhou rukou si přikryje pusou, aby nevydala ani hlásku. Oblečení pravidelně šustí, trvá to hrozně dlouho. Pak Olinka vykřikne a chytne se za krk, na kterém jsou čtyři krvavé šrámy. Kroky se zase vzdalují. Olinka se upraví. Na druhém břehu řeky se rozsvítí lucerna.

Dvacátý devátý obraz – Lucerna a zapalovač (ext./noc)

Kopřiva: Haló!

Kopřiva v noční košili a s lucernou se objeví na mostě. Je jako hlavní postava romantického filmu a moc jí to sluší, kromě toho že skutečně potřebuje útěchu.

Olinka: Tady!

Vyběhne Kopřivě v ústrety.

Olinka: Jsi v pořádku?

Kopřiva neodpoví, pověsí se přítelkyni kolem krku a vzlyká, že by se jednomu srdce utrhlo.

Olinka se s Kopřivou posadí na lavičku. Ta pořád usedavě pláče a utírá si oči do lemu košile.

Olinka: Měli jsme o tebe starost.

Kopřiva: Tady jsme se scházeli. Obden.

Olinka: Ale to už je dávno.

Kopřiva: Ale já si pamatuju všechno. Ty ho neznáš!

Olinka pokorně a zahanbeně svěsí hlavu, od téhle chvíle má před svojí přítelkyní se srdcem na dlani, a dost možná že ještě dál, tajemství.

Kopřiva: Tys nikdy nikoho nemilovala.

Olinka pokrčí rameny.

Kopřiva: To se pozná. A já už taky nebudu. Nikdy. Nikoho.

Olinka neví, co si s Kopřivou počít, neohrabaně ji poplácává po ramenou. Několikrát se nadechne, aby něco řekla, ale pokaždé si to rozmyslí. Ostýchá se přiznat, že neví, jak Kopřivě dodat odvalu.

Olinka: Mám tě dovést k Bubákovi?

Kopřiva: K tomu se už nepřiblížím. Au.

Olinka: Co se stalo?

Kopřiva: To nic, zlomilo se mi srdce.

Olinka vyprskne smíchy nahlas.

Dvě ženy na lavičce se objímají, jedna je pěkně a prostě nešťastná. Druhá náhle posmutněla, ale tak nějak křivě, jako by už odvykla. Kopřiva se vymaní z objetí a zdvihne vyhaslou lucernu a popotáhne.

Kopřiva: Neuvidím na cestu, spadnu do propasti a bude to pro všechny lepší.

Olinka vstane, otře jí tváře a podá zapalovač.

Olinka: A je dobře. Dávej na sebe pozor.

Kopřiva zmizí jako hračka na klíček. Olinka si přivoní k prstům a pak je olízne.

Třicátý obraz – Hranice (ext./int./noc)

Olinka přistoupí k rozsvícenému oknu Bubákova srubu. Chce rovnou zaklepat na sklo, ale pak odtáhne ruku. Bubák sedí na zemi a před ním hoří papundeklová krabice. Plamínky tančí po dřevěné podlaze. Olinka se sveze po stěně srubu a sedí tak s hlavou obrácenou k nebi. Nevěděla předtím, že Bubák Kopřivu miluje.

Třicátý první obraz – Krmivo (int./noc)

V Pecčině kuchyni se pořád svítí. Na odkapávači hora nádobí, na plastovém tácu se ke stropu vrší řízky. Pecka nožem, který obvykle nosí u pasu, rázně porcuje růžové kusy masa. Ukazováček má zalepený. Narazí zřejmě na šlachy, flákota odolává. Zatlačí na nůž plnou vahou a pak všechno vztekle smete na zem. Opře se čelem o sektorovou skříňku.

Třicátý druhý obraz – Lampa (ext./noc)

Palec stojí pod lampou veřejného osvětlení s plamínkem na dlouhé tyči a cylindrem v druhé ruce. Střídavě a zarputile rozsvěcí a zhasíná lampu. Znovu a znovu. A světlo ho poslouchá.

Třicátý třetí obraz – Janek (int./noc)

Janek leží na posteli, zpod pyžama se mu dere normální denní oblečení. Nahne se pod postel a zkontroluje sportovní tašku, která na něj čeká sbalená na dlouhou cestu. Za skleněnou výplň dveří se objeví hranatá silueta. Janek zašoupne tašku pod postel a přikryje se až po bradu. Tatínek zaváhá a tichounce stiskne kliku, ale potom pomalu odejde ode dveří pryč.

Třicátý čtvrtý obraz – Na druhém břehu (ext./den)

Čenich sedí s lucernou na břehu řeky. Zakrývá a odkrývá ji v přesném rytmu. Zná přeci morseovku. Vysílá stále stejně. Tečka – čárka – čárka – čárka. Tečka – tečka – tečka. Tečka. Čárka – čárka. Pořád dokola. Podívá se do dlaně a trochu zasyčí. Má tam od horkého skla spálené kolečko.

Třicátý pátý obraz – Pod širákem (ext./den)

Klacek leží ve spacáku s rukama spokojeně založenýma za hlavou. Nad hlavou mu svítí hvězdy, v dálce kuňkají žáby a navíc... Je tak krásně na venkově.

Třicátý šestý obraz – Ranní čaj (int./den)

Olinka pečlivě odměřuje sypaný čaj po polévkových lžících, v kotlíku vře voda. Po třech plných se odváží nabrat ještě půlku, ale čísi jemná ruka ji zadrží.

Pecka: Obsahuje spoustu teinu.

Olinka: Neslyšela jsem tě...

Pecka: Bylo otevřeno.

Pecka se posadí na jedinou židli v místnosti a přijme hrnek čaje. Všimne si, že Olinka není docela ve své kůži, uhýbá jí pohledem.

Pecka: Na maličkostech záleží. Přestaneš o ně dbát a všechno se zhroutí.

Olinka: Vážím si toho...

Pecka: Někdo si snad myslí, že může dobývat hory. Já se starám o údolí z mechu, o domečky z kůry.

Olinka: A když je někomu těsno?

Pecka postaví hrneček na stůl.

Olinka: Já jsem tady velmi šťastná!

Pecka: Všichni jsme šťastní, Olinko. Ale je to práce. Jako každá jiná.

Olinka: Bubák...

Pecka: Bubák je křehký, citlivý. Jsem ráda, že na něho dohlížíš. Úplně na tebe spoléhám.

Olinka: Na přítele se nedá dohlížet proti jeho vůli.

Pecka: Jedině tak dá, věř mi.

Výhrůžka ani není pronesena, Olinka se podívá z okna svého srubu. Venku je krásně, údolí se idylicky vlní, řeka na dně leskne.

Pecka do sebe obrátí hrneček s čajem a dá najevo, že návštěva je u konce.

Pecka: Čekám tě u řeky. Dneska to dokážeš.

Olinka se napije čaje ze svého hrnečku a ucukne rty. Je příliš horký.

Třicátý sedmý obraz – Krmení, koupání (ext./den)

Na břehu řeky je živo. Všichni jsou na místě a nazí. Čenich usměrňuje děti, které se honí po trávě, rukou si přitom zakrývá rozkrok. Palec stojí ve stoji spatném a pozorů těsně u vody. Kopřiva sedí s Bubákem trochu stranou ostatních, oba pohodlně, aniž by se zabývali tím, co je snad z jejich těl vidět.

Kopřiva: Ty se mnou nemluvíš?

Bubák: Mluvím. Vždyť ti říkám, že máš průšvih.

Kopřiva: To je mi fuk. Ale jsi nějaký... divnej.

Bubák: Tak to promiň.

Kopřiva vstane a cestou k ostatním drapne hrubě za paži probíhajícího kluka, strká ho před sebou. Bubák se zamyšleně rozhlédne. Najde samozřejmě kus dřeva tak akorát vhodný k vyřezávání, ale schválně ho zahodí daleko od sebe. Na mostě se objeví Pecka s trakařem plným syrových řízků.

Pecka: Začínám! Pěkně se vyplavte!

Pecka hází maso po jednom do vody, hladina pod mostem vře, všichni žraloci a krokodýli se krmí, hladina v místě určeném ke koupání je klidná. Čenich opatrně vstoupí do vody a podle předpisů se ochladí nejdříve v podpaží, za krkem, než se vrhne do řeky a neobratně ji přeplave na druhou stranu. Tam se postaví a mávne rukou. Jako na povel všichni vběhnou do vody, děti s nadšením, dospělí s různým stupněm rutiny. Olinka kolem sebe nechá proudit nahá těla, všimne si Klacka v plavkách a s fotoaparátem v ruce.

Olinka: Co to má znamenat?

Klacek: Nikdo mi to nevěří...

Olinka se po foťáku ožene. Klacek uhýbá a schválně objektiv obrátí proti ní.

Klacek: Ani nevědí, co to je.

Olinka: Tím spíš! Vždyť je to svátek, koupání, soukromá věc.

Klacek: Ty tomu věříš?

Znovu se zaměří na těla v řece. Palec stojí uprostřed proudu a rituálními pohyby nabírá vodu do dlaní, pouští si ji na obličej a prsa. Mohl by snad vypadat komicky, na druhou stranu je zcela mimo pochybnost, že proces omývání mu přináší zvláštní druh uspokojení.

Olinka: Jo.

Bubák: Hele, Olinka!

Olinka: Je to moje první koupání, tak si mě vyfoť. Já jsem na to zvyklá.

Postaví se do necudné pózy modelky z firemních kalendářů a zkušeně vystřídá ještě dvě další. Odhrne přitom vlasy ze šíje a ukáže čtyři škrábance z předchozí noci. Klacek sklopí fotoaparát, světácky

najednou nevypadá ani trochu. Olinka se rozeběhne a skočí do vody ukázkovou šipku, uplave několik temp k Bubákovi.

Třicátý osmý obraz – Mene, tekel, ufarsin (ext./den)

Pecka pravidelně zásobuje zvířata pod sebou masem. Na čele už jí perlí pot, chvatně ho setře loktem, aniž by vypadla z rytmu. Pozoruje s úsměvem hemžení pod sebou, pohybuje rty, jako by počítala a přesně to i dělá. S výsledkem ale očividně není spokojená, počítá znovu, poznáme to podle drobných pohybů hlavy.

Třicátý devátý obraz – Zlatí úhoři (ext./den) A

Olinka vyhledá pohledem Kopřivu, která s dětmi pouští bubliny pod vodou a chce se s Bubákem připojit. Ten ji zadrží.

Olinka: To ne.

Bubák: Tentokrát je to vážný.

Olinka: Ale prosím tě.

Bubák: Musím ji vytrhnout i s kořínky. S Kopřivou je definitivní konec.

Olinka: Takový blbý slovo. A co budeš jako dělat?

Bubák: Tady už nic.

Olinka: Počkej!

Ale Bubák nad ní mávne rukou a batolí se vodou pryč, ke břehu. Vyklepe si vodu z uší a přidřepne si ke Klackovi, který sedí schlíple na kameni. Foťák už v ruce nemá. Olinka se ohlídne po Kopřivě. Ta se schválně zaujatě věnuje dětem. Chce se k nim připojit, ale cítí, že ji Bubák ze břehu pozoruje. Udělá krok směrem k němu, ale v tu chvíli po ní Kopřiva přátelsky šplíchne. Protože se nemůže rozhodnout, Olinka si trdomyslně sedne na dno, kouká jí jenom hlava.

Pecka: Posledních dvacet!

Olinčina retrospektiva

*Olinka klečí na posteli ve známém pokoji. V ruce má mobilní telefon a projíždí seznam. Za každé jméno dělá na zdi křížek. Už jejich tam pěkná řada a přibývají další. Je slyšet zvonek. Do pokoje nahlédne žena – mohli, ale nemuseli, jsme ji vidět rozsekanou v druhé retrospektivě – řekne spíš otráveně než pohoršeně: **Ježíšmarjá!** A zavře zase dveře. Olinka dělá křížky dál.*

Třicátý devátý obraz – Zlatí úhoři (ext./den) B

Pecka: Pět.

Palec: Olinko!

Olinka se rozhlédne. Je v řece sama. Všichni na ni ze břehu zírají. Pecka co nejpomaleji, ale přece v rytmu, hází do vody další kus masa.

Bubák, Kopřiva: Olinko!

Pecka hází další kus masa. Ruka i hlas se jí chvějí!

Pecka: Čtyři.

Olinka se ani nepohne. Dokonce se trochu usměje. Podívá se pod hladinou na svoje ruce, pohne trochu prsty a podivuje se tomu, jak dokonale taková věc z masa a kostí funguje. Za chvíli ji budou rvát zuby. *Člověk už docela odvykl tomu, že by ho něco mohlo roztrhat na kusy.*

Pecka: Tři.

Kopřiva na břehu zaryje nehty Čenichovi do předloktí. Ten sebou trhne a rozhlédne se. Všichni zírají docela fascinovaní.

Pecka: Dva.

Čenich vběhne do vody a docela snadno Olinku popadne za paži a brodí se s ní směrem ke břehu. To už se dají do pohybu všichni a natahují směrem k nim ochotně a zbytečně ruce. Olinka Čenichovi nijak nepomáhá.

Pecka: Poslední.

Řízek pleskne o hladinu, Olinka spadne do trávy a Čenich vedle ní. Voda chvíli vře i v místech, kde se koupalo a potom všechno ztichne. Čenich se nad Olinku nakloní a potřese nevěřičně hlavou, ta ho obejmě pažemi kolem krku a zcela bezdůvodně, o to hlouběji, políbí. Cvakne spoušť fotoaparátu a blikne blesk.

Klacek: Dost slušný.

Čtyřicátý obraz – Na vlčí stezce (ext./den)

Janek sedí v díře v lese, choulí se do svetru, pod sebou má sbalenou sportovní tašku. Pohlédne vzhůru k nebi, aby zkontroloval, jak vysoko je slunce na obloze. Na někoho čeká, zřejmě už dlouho. Postaví se, aby si protáhl nohy. Ozve se vlčí zavytí. A praskání v křoví. Janek se schoulí na dně prohlubně. Něco se prochází okolo. Další zavytí, mnohem blíž. Janek si opatrně přetáhne svetr přes hlavu, ramena se mu otřásají.

Čtyřicátý první obraz – Večeře (int./noc)

V jídelně je podivné ticho. Jsou sváteční přírodní řízky, všichni si hledí svých talířů. Tatínkova holčička hltá svoje oblíbené jídlo, ale Tatínek ji od vedlejšího stolu nechválí. Přežvykuje bez zájmu a kouká z okna přes stůl, u kterého by měl sedět Janek. Janek ovšem chybí.

Olinka způsobně krájí řízek, Bubák ho drží v ruce a ukusuje. Jsou to samozřejmě stejné řízky, jaké předtím házela pecka do řeky. Steaky upravené maximálně na medium. Spíše rare. Kopřiva u stolu také chybí.

Pecka se tváří jako by nic, Palec ji ustaraně pozoruje. Čenich se občas podívá po Olince. A Klacek, který sedí u jejich stolu, také. Olinka se snaží odrážet oba.

Všichni dojedí, utichne i cinkot příborů a ozvou se tlumené hovory, ale nálada od večeře především zcela poklesla. Palec jemně stiskne Pecčinu ruku a ta se probere ze zamyšlení.

Pecka: Dobrou noc!

Ozve se vrzání židlí. Pecka u stolu osamí.

Jaro vykvetlo, už o něm není pochyb (ext./den)

Jen další obrázky postupujícího jara. Všechno se zelená, natahuje vzhůru jen dál za sluncem. Zvířata vyvádějí mláďata. Pálí se větve a staré listí. Peřiny se větrají v oknech a prádlo suší na šňůrách. Řeka je už čistá a klidně plyne, zrcadlí se v ní nebe nebo obráceně. Po hladině plují květy. Kopřiva je tam hází jako Ofélie. Žraločí ploutve mezi nimi smířlivě proplouvají.

Čtyřicátý první obraz – Spiknutí II (ext./den)

Pecka s Palcem vycházejí z Tatínkova domu, dveře za nimi zavírá Holčička.

Palec: Co jsem ti říkal.

Pecka: Hlouposti. Dospívání. Těžké období.

Ulicí prochází Kopřiva, košík má plný květů, které trousí za sebou. Na ty dva se ani nepodívá. Palec se na Pecku vyčítavě podívá. Ozve se devět úderů hodin.

Palec: To není jen tak. Vsadím se, že je to celá organizovaná skupina.

Pecka: Palci, ty nemáš co na práci.

V tu chvíli Pecku zase píchne v zádech, musí se opřít o plot. Palec jí položí ruku na rameno.

Palec: To oni, mladí. Co vědí o životě. Nic je netrápí, tak si ničeho neváží. Jenom se... flinkají. Myslí si, že mají nárok na štěstí jenom proto, že jsou. Copak nechápou, že štěstí je prostě štěstí? Že ho není dost pro všechny?

Pecka se mezitím sebrala a s novým elánem pokračuje v chůzi.

Pecka: Kdybys nemluvil v tak otřepaných frázích, byl by z tebe slušný řečník. Ale...

Palec: Láska. Pche! Říkají láska a myslí páření. Láska je přece trpělivá, přenáší vodu sítkem a čeká na drobky, co jiným upadnou ze stolu. Láska je spíše nešťastná.

Palec se náhle odmlčí se sklopenou hlavou. A když se na Pecku podívá, doufá, že uslyší odpověď na všechno, co právě trýznivě pojmenoval. Jenže Pecka se kouká kamsi do prázdna, jako by ji něco napadlo právě teď uprostřed kroku.

Pecka: V jednom máš pravdu. Nejlépe bude, když Klacek zase zmizí. Definitivně.

Naznačí, že už by zase šla, ale Palec se nehýbá z místa.

Pecka: Děje se něco? No tak. Nemůžeme ho ale jen tak vyhodit, na to jsme příliš pohostinní. Chce to nějak šikovně navlíknout. Pravidla platí pro každého.

Palec: Mohl bych...

Pecka: Čenich něco vymyslí. Tak pojď už, dědku.

Obejme Palce kolem ramen a pomalu pokračují v chůzi ulicí. Dva postarší a opotřebovaní a opuštění lidé.

Čtyřicátý druhý obraz – Pokrevní bratrství (ext./den)

Janek se krčí v křoví u Olinčina srubu. Pozoruje Klacka, který zalévá plané záhony před srubem. Janek je špinavý a pomačkaný, jako by nocoval v lese a přesně to i dělal. Klacek si píská, balí si cigaretu a usedá s ní do stínu stromu. Janek se rozhlédne a tiše ke Klackovi přeběhne, skrývá se přitom za peň.

Klacek: Nazdar.

Janek si varovně přikládá prst na ústa a obezřetně si kleká vedle.

Klacek: Co je?

Janek: Proč jste nepřišel? Čekal jsem celou noc.

Klacek: Odkdy mi vykáš?

Janek: Dopis...

Klacek přikývne a poplácá se po kapse.

Janek: Nikomu jste ho neukázal?

Klacek pořád beze slova zavrtí hlavou. Pustí se do balení další cigarety. Oba mlčí, Jankovi zakručí v břiše.

Klacek: Hele, já nejsem žádný hrdina.

Janek chce protestovat, ale je umlčen.

Klacek: Vždyť já utekl před ženskou, prosím tě. Nelíbila se mi a jiná tu nebyla. Víš, jak to chodí. Jakápak svoboda.

Janek: Ale tam jste někdo!

Klacek se upřímně rozesměje. Trochu hořce.

Klacek: Janku, já makám v kanceláři. Sedím před počítačem a telefonuju.

Janek dychtivě přikývne a Klacek nad ním mávne rukou. Podá mu cigaretu a zapálí zapalovačem. Janek potáhne a od té chvíle jen z nezvyku pokašlává, což se snaží maskovat.

Klacek: A za jídlo a bydlení se tam platí. Chápeš to?

Rozhlédne se po kraji, který je v podvečer zase až příliš krásný a potáhne z cigarety, což Janek okamžitě napodobí.

Klacek: Mám dokonce v plánu se tady zase usadit. Nemáte volný pokoj? Jste s tátou sami, ne?

Janek se na Klacka dívá a zrovna se poprvé v životě ale strašně zklamává. Típne cigaretu nešikovně o kmen.

Janek: Nemáme. Ale třeba budeme mít.

Janek se zvedá, sportovní tašku si hodí přes rameno a unaveně se pustí zpátky do lesa. Ramena mu poklesla, nohy sotva vleče.

Klacek: A kam jdeš?

Janek se ale neotočí. Klacek mu rozpačitě mávne na pozdrav a promne si bradu, jako by chvíli přemýšlel. Rychle se ale otřepe, zvedne a nožem odřezává z nejbližšího keře dlouhé rovné proutky. Když jich má šest, začne je s rozmyslem píchat do vlhké černé hlíny.

Čtyřicátý třetí obraz – Milování (int./noc)

V místnosti Čenichova srubu není vůbec žádný nábytek, jen matrace s tenkou pokrývkou. Na ní teď leží Čenich s Olinčinou hlavou na rameni. Svítí petrolejka, Olinka si v jejím světle hraje s Čenichovou rukou. Vytváří na zdi stínové obrázky. Udělá králíčka a potom hlavu psa. V tu chvíli se ozve zavytí. Čenich se vyprostí z jejího objetí. Je nahý a začne se oblékat.

Čenich: Budu muset běžet.

Olinka: Dobře

Čenich: Máme cvičení.

Olinka leží po krk přikrytá a nezdá se, že by jí to vadilo. Přikývne hlavou.

Čenich: Víím, že bychom si měli trochu povídat, když teď máme mezi sebou vztah.

Olinka se zasměje, odhodí přikrývku a my vidíme, že je úplně oblečená. Přistoupí k Čenichovi, chytne ho za ruku a políbí spáleninu v jeho dlani. Čenich ucukne.

Čenich: Stejně už je pozdě.

Čenichovi se očividně nikam nechce, pokusí se ještě Olinky dotknout – neobratně a důvěrně, ale ta jeho ruku odstrčí a náhle se tváří velmi nepřístupně. Čenich ve dveřích ještě jednou zaváhá. Pak potichu zavře dveře a Olinka sebou úlevně praští na jeho matraci.

Olinčina retrospektiva

Vidíme Olinku oblečenou stejně jako ve druhém z jejích vstupů. Tiskne prst na zvonek, na zádech má batoh. Odstoupí ode dveří, aby byla vidět z okna domu. Po chvíli se vrací a zvoní znovu, déle. Nic se ovšem neděje. Přitiskne prst na zvonek a stojí bez hnutí. Po intenzivním zvonění zůstane na zvonku krvavý otisk. Olinka položí na práh rajče. A odchází a nemá vůbec kam.

Čtyřicátý čtvrtý obraz – Rendez – vous II (ext./noc)

Olinka zdvihne mokrou tvář, na cestičce zakřepou kamínky. Olinka sama si vykasá sukni a potom všechno pokračuje podle všeobecně známého scénáře. Olinka nevydá ani hlásku, pevně se drží kamenné obruby pítka na promenádě u řeky. Je noc.

Olinka: Klacku...

Milenec se jí ovšem beze slova vzdaluje. A Olinka se chytne za pusu.

Čtyřicátý pátý obraz – Růženka a Bělínka (ext./noc)

Olinka pomalu stoupá cestičkou, upravuje si za chůze oblečení. Před ní svítí Bubákův srub. Ale ve tmě jsou okolo vidět ještě tři menší body světél z petrolejových lamp. Olinka na okamžik zaváhá, ale pak si dodá odvalu a zamíří k prvnímu z pozorovatelů. Skrze větvičky pozoruje Kopřivu, která urousaná a špinavá stojí jako socha v trávě, lucernu u nohou.

Olinka: Kopřivko!

Kopřiva zakloní hlavu a procítěně zavyje. Odpoví jí hlas z lesa. Olinka se rozeběhne a chytne Kopřivu zezadu do náruče. Tak se chce nejprve vyprostit, ale Olinka ji drží pevně, nedá si rozpojit ruce, a tak se Kopřiva upokojí.

Olinka: Co blázníš, co blázníš. Všechno je v pořádku, v pořádku.

Kolébá Kopřivu ze strany na stranu. Pak ji pustí.

Olinka: Musíš se omluvit. Všichni to pochopí.

Kopřiva: Bubák.

Olinka: Pojď hned za ním. Pojď se mnou.

Chytne Kopřivu za ruku a rázně vykročí směrem ke srubu. Kopřiva se jí vysmekne a kroutí hlavou rychle ze strany na stranu.

Kopřiva: To já už nemůžu. Jsem úplně obnošená.

Olinka chce Kopřivu konejšit, obejmout, ta ji náhle zprudka odstrčí a posvítí jí přímo do obličeje lucernou.

Kopřiva: Jsi šťastná?

Olinka: Víš, že jsem.

Kopřiva: Ale ne proto, že musíš být. Já myslím doopravdy.

Olinka si mimoděk přejeđe prsty přes krk, na kterém jsou pořád vidět laskavé škrábance.

Olinka: Ano.

Kopřivu jakoby to uklidnilo. Ztratí svůj nepřítelný výraz a najednou vypadá docela v pořádku.

Kopřiva: S kolika jsi spala muži?

Olinka: Se spoustou. A ty?

Kopřiva: Já se dvěma. Je tu nouze o ty přijatelného věku. To přece víš.

Olinka: To je právě bezva, že člověk nemusí moc vybírat.

Kopřiva moudře pokývá hlavou a rozejde se směrem odněkud někam, Olinka jí sotva stačí.

Kopřiva: A nech mě, co jsi vlastně zač?

Olinka: Nevím. Snažím se jen... Nějak. Něco.

Kopřiva: Ó, to je málo. To je málo, ty hloupá. To stačí tak na Čenicha.

Kopřiva vyroste o půl metru nebo tak něco. Olinka náhle ví, docela zřetelně, že se ale úplně docela až doteď pletla. Kouká za Kopřivou, která už se vznesla do nebe. Nebo vznese za nejbližším rohem. Jediné, co zbývá, je světlo Bubákova srubu. Rozeběhne se tam.

Čtyřicátý čtvrtý obraz – Rendez-vous III (ext./noc)

Olinku zastaví pevná ruka. Čenich v úplně směšných maskáčích, s nabarveným obličejem. Maskovaný tmou lépe než hloupostí. Hloupostí.

Čenich: Co tu děláš?

Olinka: Jdu navštívit Bubáka. Co tu děláš ty?

Čenich pokrčí rameny velmi důležitě. Olinka chce jeho rukou projít, ale je úplně pevná.

Čenich: Byl bych radši, kdybys tam nešla.

Olinka: Cvičíte se na Bubákovi? To se cvičte. Na někom jiným. Kopřiva...

Čenich: Viděla jsi ji? Našel jsem u ní tohle...

Čenich ukáže Olince plastový pytlík na důkazy, ve kterém je figurka vlka, značky Schleich z tvrzené gumy, ručně malovaná. Ta jenom zavrtí hlavou.

Čenich: Nerad bych, aby ses do něčeho zapletla. Postarám se o tebe.

Na to Olinka nemůže nic říct, přála si jenom, aby se o ni někdo postaral. Nepřála si nic jiného, když utekla do údolí.

Čenich: Ted' jdi ke mně domů. Neřeknu ostatním, že jsem tě tu potkal.

Olinka: Ale proč? A komu?

Čenich: Pozorovatelům.

Olinka se zmateně pokusí Čenicha obejít. Ozve se vlčí zavytí a ve tmě kroky a tlumené hlasy. Zdá se, jako by celé okolí Bubákova srubu bylo plné lidí. Čenich naslouchá signálům, které Olinka neslyší. Políbí ji krátce na tvář a rozplyne se ve tmě. Po cestičce rázně přichází Pecka, výraz její tváře neprozrazuje nic.

Olinka náhle neví, jestli ji Pecka měla potkat nebo ne, a pokud ne, neví proč. Rozeběhne se pryč od Bubákova srubu.

Čtyřicátý pátý obraz – Pokrevní bratrství II (int./noc)

V Olinčině srubu sedí Klacek s Bubákem, v dobrém rozmaru pijí čaj, Klacek si listuje Olinčiným deníčkem. Bubák sedí na posteli.

Bubák: To je teda věc.

Klacek: Budu ti dělat manažera. No a prachy se jenom pohrnou.

Bubák: Prachy a ženský.

Příťuknou si na to plechovými hrnečky.

Klacek: Šíkula.

Do srubu vstoupí Olinka. Je návštěvou překvapená, ale neříká nic. Nalije si trochu čaje. Klacek rozpačitě odloží její deníček. Bubák vyskočí a rovná pod sebou peřinu.

Bubák: Mysleli jsme, že jsi u Čenicha.

Klacek: Potřebovali jsme si trochu promluvit.

Olinka pokrčí rameny.

Bubák: A jak se jinak máš?

Olinka: Mazej domů, hledala tě máma.

Bubák zbledne a pohlédne na Klacka. Ten bezstarostně mávne rukou, ale Bubák se spěšně začne balit. Když už bere za kliku, Klacek mu zamává podlouhlým balíčkem. Bubák ho trochu neochotně přebírá. Když za ním zapadnou dveře, Klacek pohladí Olinku prsty po celé délce paže. Ta se trochu zachvěje a zavře oči.

Čtyřicátý šestý obraz – Hranice II (ext./noc)

Čenich se plazí černou trávou, nad ním svítí okno Bubákova srubu. Profesionálně se bleskově vztyčí na loktech a nakoukne dovnitř. Místnost je prázdná. Čenich se pozpátku plazí pryč. Po několika metrech si stoupne a normálně odejde do tmy.

Pecka: Tak co, pánové. Začíná mě unavovat...

Čenich: Není tam.

Palec Pecku chlácholivě obejmě.

Palec: Na drobnostech záleží.

Pecka: Ale Klacka...

Čenich: Byla to chyba. Ty sama jsi slíbila...

Pecka: Nemáte žádné důkazy.

Čenich: Jsi můj největší vzor.

Palec: Všichni si tě vážíme.

Pecka: Potřebuju si to rozmyslet. Nechala jsem zapnutý sporák.

Pecka se od nich odvrátí a sama se svou lucernou se vydá po cestě dolů. Palec ji chce následovat, ale Čenich ho zadrží.

Čenich: Není čas. Pustíme se do toho.

Palec se kouká nahoru do Čenichovy odhodlané tváře a přikývne.

Čenich: Kolik?

Palec: Aspoň padesát litrů.

Tentokrát přikývne Čenich a vojenským poklusem odběhne. Palec před srubem osamí, vytáhne z kapsy zapalovač a několikrát škrtně. Plamínek poslouchá jako hodinky.

Čtyřicátý šestý obraz – Svítání (ext./den)

Kopřiva bloumá lesem, ptáci už zpívají a ona si taky něco trochu pomateně prozpěvuje. Míjí ohořelé základy domu. Těch si nevšímá, zatímco když si všimne rezivělého jízdního kola přivázaného nesmyslně u stromu.

Pustí se do odtrhávání kola od zámku. Nechce povolit, ale ona prostě cloumá řetězem po kůře stromu. Pořád sem a tam.

Čtyřicátý sedmý obraz – Zahrada (ext./den)

Čenich se opatrně krade k Olinčinu srubu, z dřevěné bedny pečlivě odhrne plevel a tak, aby neporušil vrstvu prachu na ní, zvedne víko. Prudce ho přibouchne. Konev je pryč. Rozhlédne se a všimne si jí - blýská se čistotou – pod oknem. Prochází kolem záhonku, na kterém se podél tyček plazí vzhůru keříky rajčat. Už jsou na nich zelené plody. Zastaví se a jednu kuličku utrhne, přivoní k ní a olízne ji špičkou jazyka. Potom ji zahodí daleko od sebe. Shýbne se pro konev a něco za oknem upoutá jeho pozornost, takže přiloží v ranním šeru ruce ke sklu a podívá se dovnitř. Prudce se odvrátí a udělá pár kroků. Potom se přece jen vrátí pro konev. Tiskne si ji pevně na prsa.

Čtyřicátý osmý obraz – Zalévání (ext./den)

Palec drží trychtýř a Čenich skrze něj lije hnědou tekutinu do konve. Je slyšet jen bublání a cákání. Čenich odloží stříbrný barel a odšroubuje víko z dalšího. Palec se zahledí do dálky a gestem upozorní Čenicha, aby se ohlédl. Olinka spěšně sbíhá po cestě dolů do Čenichova srubu. Má rozpuštěné vlasy, které vlají ve větru. Jakoby si to uvědomila, zastaví se a sepne si je gumičkou. Čenich naznačí, že je všechno v pořádku, ale netrefí se do trychtýře, polije Palcovi ruce.

Čtyřicátý devátý obraz – Hlad a zima (ext./den)

Janek stojí před brankou Tatínkova domu. Je slunečné ráno, ale on je zplihlý a bezradný. Kručí mu v břiše. Poplašeně se rozhlíží. Jediný, kdo je kromě něho v ulici vzhůru, je Pecka, která se plouží k sobě domů a vypadá docela jinak než obvykle. Porcovací nůž, který má jako obvykle za pasem, jí vypadne a zazvoní v ranním tichu o chodník. Ztěžka se pro něj shýbne, a když se narovná, Janek už stojí před ní. Možná chce něco říct, ale Pecka ho v náhlém návalu něhy obejmě a on jí vděčně položí hlavu na rameno.

Pecka: Už je dobře. Dobře.

Pecka Janka doprovodí zpátky k brance a jemně ho popostrčí. Veřeje dvakrát zavržou a za oknem se pohne záclona. Tatínkova tvář, která hned zase zmizí. Domovní dveře se otevřou. Pecka jim zamává s novým elánem.

Padesátý obraz – Zalévání II (ext./den)

Klacek obchází záhonek s rajčaty, bere plody do rukou, znovu a znovu, jako by mu něco nesesedlo. Potom se shýbne pro batoh a sestupuje cestou do údolí. Od Bubákova srubu ho pozoruje Palec. Ohlédne se, Čenich zrovna zachází s konví za roh. Palec si odplivne.

Padesátý první obraz – Tajemství (ext./den)

Bubák sedí před svými hromadami sklenic s okurkami a nedělá nic. Přilba leží vedle něj, ochranné brýle má spuštěné na krk. Olinka si vedle něj přisedne, položí jí ruku kolem ramen.

Olinka: Hodně štěstí. Děláš to přece, abys byl šťastný.

Bubák: Má v té dlani ekzém?

Olinka: Nevím.

Bubák náhle vyskočí a Olinka ho následuje za hromadu přebraných sklenic. Bubák odstraní pár vrchních, a když nakoukne otvorem do duté mohyly, roste tam rajčatový keříček. Olinka si přikryje pusou rukou.

Bubák: Je tady moc zima. Na čerstvém vzduchu nedozrajou.

Olinka: Skleník.

Bubák: Přesně. Jsou pro tebe.

Olinka narovná sklenice s okurkami zpátky. Stojí nad nimi jako nad hrobem. Olinka najednou zdvihne hlavu a ukazuje Bubákovi něco na své tváři. Ten jí setře slzu prstem a olízne ji.

Bubák: Slaná.

Olinka: Mám ráda rajčata.

Bubák: Co?

Olinka: Rajská jablka.

Padesátý druhý obraz – Dřevorubání (ext./den)

Kopřiva stále u stromu v lese. Před spálenišťem dře kmen cyklistickým zámekem, kůra už je hodně odrolená, do živého dřeva, už je možné vyvléknout vzniklým prostorem řídítka kola. Kopřiva na kolo nasedne a pokusí se šlápnout do pedálů. Spadne ale do mechu jako hruška. Popadne kolo a tlačí ho po jehličí. Na tváři má blažený výraz.

Padesátý třetí obraz – Vážná rozmluva (ext./den)

Továrna hučí. Pecka přichází s dětmi. Olinka vyskočí a běží ji políbit na tvář. Bubák taky.

Pecka: Ahoj Olinko.

Na Bubáka se ani nepodívá, dělá, jakoby neexistoval. Jeho polibku se elegantně vyhne.

Pecka: Protože už nemůžeme čekat na to, až se Kopřiva uráčí vrátit do práce, nastupuješ na její místo ty. Ode dneška, hned, s okamžitou platností.

Olinka chce něco namítnout, ale Pecka jí vrazí do ruky obyčejnou prádelní šňůru, které se děti neochotně chytanou. Vůbec ale nevypadají jako ocas draka. Vypadají jako ryby na větvené udici. Pecka Olinku postrčí a ta se poslušně vydá rovně vpřed. Ohlíží se po Bubákovi. Ten stojí rozpačitě před Peckou, která si ho ale nevšímá. Očima sleduje Olinku. Ta pokračuje v chůzi branou ven. Na dřevěné bráně je cedule.

Bubák: Mami!

Pecka nereaguje. Ozve se devět odbití hodin. Pecka odchází do továrny.

Bubák: Mami!

Padesátý třetí obraz – V Čenichově kanceláři (int./den)

Pecka se prochází podél zdi kanceláře, zastaví se před obrazem Michala Gogory. Je na něm auto, dům a tlustý muž s doutníkem. Čenich sedí za stolem, ale nevypadá autorativně, naopak vypadá jako žák v první lavici před katedrou.

Čenich: Nechci.

Pecka: Na tom ale nezáleží. Někdo se o ně musí postarat. Olinka ti pomůže.

Čenich přejde k baru, otevře ho a napije se přímo z láhve Becherovky. Odkáže si.

Čenich: Znamená to, že můžu rozhodovat...?

Pecka si místo odpovědi sundá od pasu svůj porcovací nůž a položí ho Čenichovi na stůl.

Padesátý čtvrtý obraz – Na kole (ext./den)

Kopřiva teď jede z kopce, řidítka jí sice poskakují, ale jede a výská u toho.

Kopřiva: Pozor!

Palec jí uhne z cesty, Kopřiva šlápne do pedálů a dost obstojně pokračuje v jízdě i po rovince. Projíždíme s ní údolím, zase znovu, naposledy. Míjíme sochy na nábřeží, projedeme řadovými domky. Po chodníku šlape Olinka s dětmi. Zpívají Okolo Hradce, ale zní to jako Dobrú noc, má milá. Kopřiva nemůže zastavit, tak jenom v rychlosti volá.

Kopřiva: Olinko! Koťátka!

Děti se za ní otáčejí a volají Ahoj!, ale Olinka prudce trhne provazem. Tolik se stydí.

Padesátý pátý obraz – Láska (ext./den)

Ozve se náraz do plotu továrny. Bubák se ostražitě otočí, rozhlíží, cítí se v ohrožení, ale neví proč. Branou s nápisem o práci a svobodě vtlačí Kopřiva kolo.

Kopřiva: Bubáčku! Fouká moc prudký vítr, tak pojedeme na kole!

Odhodí kolo na trávu a jak to má ve zvyku – prudce – obejme Bubáka kolem krku. Zblízka se mu směje do obličeje. Bubák jen nevěřičně zírá. Vyvine se z jejího objetí.

Kopřiva: Musíš mi odpustit. Odpustíš, vid'?' Spletla jsem se. Vždyť jsi můj nejmilejší. Všecko bude zase krása, vystřídá ji nádhera. Co ty na to?

Bubák na Kopřivu jenom vyděšeně zírá. Couvá od ní pryč a zakopne přitom, spadne po zádech do trávy. Kopřiva se k němu pomalu laškovně blíží jako kočka. Bubák se opře rukou o trávu, aby se posadil, a položí ji přímo na kus dřeva. Ale tak oblý, jako by byl už předem odsouzen k tomu stát se rajčetem.

Bubák: Slečno to ne. To já už bych se úplně zbláznil.

Kopřiva si k němu sedne a pevně uchopí jeho tvář do dlaní.

Kopřiva: Ale vůbec ne. Nikdo se bláznit nebude.

A políbí Bubáka na ústa. Ten se ještě chvíli pokouší vzdorovat, ale potom se líbají, líbají. V bráně se zastaví Klacek s batohem. Chvíli na ně kouká a potom se diskrétně vytratí. Kopřiva Bubáka drží, jako by ho už nikdy nechtěla pustit.

Bubák: Něco se pokazilo, Kopřivko. Musím si to rozmyslet, zařídit pár věcí.

Kopřiva: Já taky. Hned se jdu všem omluvit.

Kopřiva vyskočí, popadne kolo, je náhle plná života. Stejně jako na začátku.

Kopřiva: Uvidíme se za chvíli.

Bubák: Miluju tě.

Ale to už snad není ani slyšet.

Padesátý šestý obraz – Omluvenky (ext./den)

Kopřiva seskočí z kola před Pecčíným domem. Zvoní, bouchá, ale nikdo neotvírá. Rozhlédne se po ulici, nikde nikdo. Znovu se posadí na kolo, pořád ve strašlivém tempu.

Padesátý sedmý obraz – Spiknutí III (int./den)

Olinka krájí tlačenu na tlusté plátky. Z jednoho průběžně ukusuje. Čenich vchází dovnitř se sloupkem talířů. Usměje se na Olinku a poplácá ji po zadku přepásaném zástěrou. Rozloží před ní talíře, ona na ně pokládá tlačenu. Idylka.

Olinka: Jeden chybí.

Čenich: Kdepak.

Oba se tváří jako by nic. Ozve se zařukání na okno. Je to Klacek.

Klacek: Hledám Pecku.

Čenich: Je doma. Odpočívá. Na odchodu?

Klacek pohodí batohem na zádech. Pozoruje přitom Olinku, která se mu pohledem vyhýbá. Čenich ji ještě jednou a zbytečně prudce pleskne po zadku.

Klacek: Zdržím se ještě na večeři, jestli to nevadí.

Čenich: Budeme rádi.

A významně Olince přidá jeden prázdný talíř, na který ona poslušně přikrájí tři plátky tlačenky.

Padesátý sedmý obraz – Omluvenky (ext./den)

Kopřiva zvoní u Tatínkova domu. Nikdo neotevívá. Už nepříliš vesele postupuje řadou domů dál a zvoní u každých dveří. Nikde nikdo. Kopřiva se bezradně zastaví nad svým ležícím kolem.

Padesátý osmý obraz – Zrada (ext./den)

Palec obchází okolo hromady přebraných sklenic okurek a čtyři si tajně schovává po kabát. Náhle něco upoutá jeho pozornost.

Padesátý sedmý obraz – Poslední večeře (int./noc)

Všichni sedí na svých místech v jídelně. Ozve se šest odbití hodin. Jedině Kopřivino místo je prázdné. Bubák sedí u stolu s Klackem. Olinka má nové místo – Čenichovi po pravici, Pecka se přesunula zády k sálu. Co se změnilo, je okamžitě jasné.

Čenich: Dobrou chuť.

Olinka vyskočí a přiváží vozík s připravenými talíři. Rozdává všem podle pořádku. Bezstarostně se děkuje. Majka sedí u stolu s novorozencem u prsa. Olinko ho pošimrá pod bradičkou. Janek dává tajná znamení dívce, která sedí naproti němu u stolu. Bubák jediný je zamlklý a kouká prosklenými dveřmi ven. Ve chvíli, kdy mu Olinka dává talíř, zastaví před dveřmi kolo. Kopřiva na ně kouká skrze sklo. Oba se otočí na Čenicha.

Čenich: Kdo pozdě chodí, sám sobě škodí.

Bubák sklopí hlavu a Olinka se odvrátí, pokračuje v roznášení. Příště, až se Bubák podívá, bude Kopřiva pryč. Všichni se dají do jídla. Čenich políbí Olinku na tvář.

Jaro se zlomilo v půlce

Rajčata na záhonku klojí listy, plody jsou stále zelené. Na řece pluje pěna. Zachytává se na kamenech u břehu. Je slyšet cvrkání cikád. Všude panuje horký klid. Nebo malátnost.

Čenich odloží příbor a stoupne si. Všichni na něj upírají pohled. Sebevědomě přehlédne svoje svěřence.

Čenich: Jsem rád, že vám chutnalo. Je tu ještě pár věcí, než se rozejdeme. Klacek nás opouští a my mu děkujeme za příjemnou návštěvu. Přinesl nám opět leccos nového, potěšilo nás to.

Olinka nedůvěřivě pozoruje Čenicha, není poznat, mluví-li vážně nebo jízlivě, každopádně se za tím něco skrývá.

Čenich: Janka naopak vítáme zpátky. A vítáme ho jako muže. Majka nám poprvé přinesla ukázat svého syna, ještě nemá jméno, o tom, prosím, přemýšlejte.

Ozve se spontánní potlesk, Čenich také tleská.

Čenich: A naposledy, nemilá, nemilá věc. Bubáku.

Bubák sebou trhne, protože už doufal, že se nic zvláštního nestalo. Postaví se. Koukají se s Čenichem jeden druhému do očí.

Čenich: Doneslo se nám, že se chystáš odejít. Nemůžeme ti v tom bránit, na to jsme příliš mírumilovní. Na druhou stranu pěstuješ v areálu, kde se vyrábí potraviny, jedovaté rostliny. Jedovaté rostliny v místě, kde jiní pracují a vyrábějí jídlo! Jídlo pro naše děti!

Majka k sobě přivine svého chlapečka, ostatní se po sobě otáčejí. Olinka se na Čenicha vytřeštěně dívá. Vrtí pomalu hlavou. Ona nic neprozradila. Bubák před jejím pohledem uhne očima. Palec se bez zájmu zakousne do kyselé okurky.

Čenich: Nevíme, co tím sleduješ. Nechceme se ani domýšlet. Jisté však je, že já si musím rozmyslet, co s tím. Pokud máš v plánu údolí opustit, žádám tě, aby ses víckrát nevracel. Pokud ne, počkej ve svém srubu na mé rozhodnutí.

Bubák se posadil. Olinka naopak napolo vstala, ale pod Čenichovým pohledem se zase posadila.

Čenich: Hned!

Bubák se poslušně zvedne a dveře za ním zapadnou. Klacek za ním povzbudivě pokyne. Báječně se mu to hodí.

Čenich: Dobrou noc.

Na tento povel se všichni jako obvykle zvednou, šoupají židlemi po parketách a krotce se rozcházejí do svých domovů. Ve vyprázdněné místnosti zůstane jen Olinka, která sklízí nádobí ze stolů, Pecka a Čenich, který si cosi zapisuje do notýsku.

Pecka: Děkuju.

Čenich: Jsme přátelé.

Pecka Čenicha políbí na tvář, potom políbí Olinku, která uhýbá, jako by se to neslušelo. Dál mluví zády k Čenichovi při práci.

Olinka: Co s Bubákem bude?

Čenich: Vůbec nic. Dostane důtku.

Olinka nechce dát na sobě znát, jak moc se jí ulevilo. Dá na vozík poslední talíř a pokusí se Čenicha důvěrně dotknout. Ten jí ale odtáhne ruku a nastaví jí tvář k polibku. Zůstanou tak chvíli, v neutěšeném objetí mezi překližkovými stoly s plastovými ubrusy.

Padesátý osmý obraz – Požár (ext./noc)

Klacek s batohem netrpělivě ťuká na okno. Vykloní se Bubák.

Bubák: Nejdou s tebou.

Klacek: Jinou možnost nemáš.

Ze dveří srubu rázně vyjde Kopřiva s lucernou. Zastaví se kousek od Klacka, světlo drží jako zbraň. Klacek se nechápavě usměje.

Kopřiva: Bubák s tebou nikam nepůjde. Zůstane se mnou.

Klacek: Je pravda, že teď místo tebe učí Olinka?

Kopřiva jen výhrůžně zamává lucernou, jakoby odháněla šelmu.

Klacek: Hele, v týhle šaškárně jste vy dva skončili.

Kopřiva: Ať mlčí!

Bubák: To se nějak udělá.

Klacek: Nic se neudělá. Ty to nechápeš? Jste odepsaný!

Kopřiva proti němu udělá prudší výpad a Klacek o pár kroků ucouvne.

Klacek: Jste sami.

Kopřiva: Tohle mi nezkazíš. To se ti nepovede!

Bubák: Klacku, já si vážím toho, žes mi chtěl pomoci, fakt. Ale já ji mám rád. Vždyť to víš.

Klacek pokrčí rameny. Z lesa se ozve vytí všech nešťastných a osamělých, co běhají po vlčích stezkách. Kopřiva se naposledy rozmáchne lucernou, ta narazí na dřevěnou stěnu a celý srub vzplane i s Bubákem jedním plamenem. Hoří jako pochodeň. Klacek s Kopřivou stojí vedle sebe bez hnutí, až je vlna horka donutí ustoupit, Klacek je před jiskrami chrání bundou.

Klacek: Do prdele. Do prdele.

Kopřiva už od téhle chvíle nepromluví, jako by zkameněla.

Klacek: Do prdele. Do prdele. Tak to ne. Do prdele. To je moc. Do. Prdele.

Klacek si upravuje batoh na zádech a nepřestává drmolit. Popadne Kopřivu za bezvládnou ruku a táhne ji do kopce k lesu. Tam na ně v houstnoucím šeru a vytí vlků čeká Čenich a několik mlčenlivých mužů.

Padesátý devátý obraz – Nádobí (int./noc)

Olinka v kuchyni drhne talíře od večeře. Otevřeným oknem se dovnitř vkrade pach spáleného dřeva a kdoví čeho ještě. Olinka vykoukne ven, odněkud nedaleko stoupá k nebi kouř, jsou vidět jiskry. Vezme za kliku, ale potom si všimne neumytého nádobí, vrátí se ke dřezu a ještě rychleji pokračuje ve své práci. Teprve když položí na odkapávač poslední talíř, sundá si zástěru, před zrcadlem upraví účes a zamíří ven.

Šedesátý obraz – Masa (ext./noc)

V ulici města se shlukují lidé. Dívají se k nebi a šeptají si mezi sebou. Olinka mezi nimi zpozoruje Palce, prokličkuje k němu a chytne se ho za ruku. Palec je vzrušený na nejvyšší míru.

Palec: Já to věděl, Olinko! Já to poznal první ze všech.

Olinka se rozhlíží po někom přičetnějším, když se ozývají hlasy Na most! Hlouček lidí se dá do pohybu.

Šedesátý první obraz – Poprava (ext./noc)

Na mostku, který známe z koupacího obrazu, stojí Čenich a Klacek, kterého z každé strany pevně svírá jeden muž. Olinka se snaží vytrhnout Palcovi, ale ten jí drží pevně. Prodere se s ním k Pecce, která stojí co nejbližší tribunálu.

Čenich m.o.: ...na útěku poté, co se zbavili Bubáka, který by je mohl prozradit.

Olinka: Jak zbavili?

Pecka: Upálili ho.

Olinka se zmateně rozhlíží. Lidé volají Revoluce!, volají také: Vražda! a Smrt! Pecka stojí pevně s pohledem upřeným na Čenicha, po tváři jí teče slza.

Čenich m.o.: Klacek není zdejší, vzdal se toho práva před dvěma roky. Ale takový zločin zasluhuje trest.

Shromáždění jásá. Olinkin pohled se náhle střetne s Čenichovým, ten drží Klackovu nataženou ruku položenou přes zábradlí. Klacek má roubík v puse, nevzpírá se, hledí přímo před sebe. Zableskne se porcovací nůž, ten, který teď nosí Čenich za pasem, a dlaň s pěti prsty padá obloukem do řeky. Olinka se dotkne svého krku, místa, kde jsou doposud zřetelně vidět čtyři škrábance.

Ruka pluje po vodě, žraločí ploutve ji párkrát obkrouží, ale nemají o takovýhle druh masa zájem. Ruka pluje po proudu dál.

Šedesátý druhý obraz – Kopřiva je sama (ext./noc)

Kopřiva sestupuje k řece, na břehu se svléká, oblečení skládá na hromádku a něco stříbrného pokládá docela navrch. Potom nahá vstoupí do vody, položí se na záda a chvíli se nechá unášet. Potom ji velká síla vtáhne pod hladinu a je pryč. Řeka plyne dál, jako by se nic nestalo.

Olinka vynoří hlavu z pítka. Je hluboká noc. Zamíří s lucernou také k řece, je to stejné místo, ale Kopřiviny šaty není nikde vidět. Když ale Olinka posvítí na místo, kde by měly ležet, zaleskne se v trávě její vlastní zapalovač. Ten, který kopřivě dala v tu noc, kdy truchlila pro Klacka. Olinka ho sebe a schová do kapsy. Po promenádě přichází Palec s Peckou. Drží se za ruce. Olinka jim zamává. Pecka stydlivě pokrčí rameny.

Palec: Jaro.

Šedesátý třetí obraz – Jaro (int./noc)

Olinka leží v Čenichově náručí. Tentokrát jsou prokazatelně oba nazí a spokojení. Čenich už skoro spí.

Olinka: Víš, co si myslím?

Čenich malinko ztuhne a nadzdvihne se na loket tak, aby na Olinku viděl. Je trochu otrávený.

Čenich: Ne. Co?

Olinka: Že by se Majčin syn mohl jmenovat Bubák.

Čenich se znovu pohodlně položí a políbí Olinku na tvář. Okamžitě znovu klimbá.

Čenich: To je skvělý nápad.

Položí přes ni ruku. Olinka leží klidně na zádech a dívá se do stropu jako v prvním obraze.

-konec-

